

LO PEDRÍS

75

abril 2019

www.losedris.cat Butlletí trimestral d'informació **VILAPLANA**

Aquells fulls que ara teniu a les mans són el fruit de les inquietuds i cabòries de molta gent del poble que ha volgut tirar endavant aquesta iniciativa.

LO PEDRÍS és un lloc de trobada, on la gent hi diu la seva. S'hi enceten xerrades d'ara i d'abans i tothom hi pot participar.

Hem triat aquest nom perquè volem que sigui un lloc d'encontre planer i quotidià, que s'hi reflecteixin opinions i punts de vista diferents.

Tots tenim la nostra manera de vestir, de parlar, de caminar... **LO PEDRÍS** és un espai obert, per això volem acollir molt més que informacions esportives, receptes de cuina o notícies puntuals.

Volem un diàleg obert i plural, i que se'n parli a casa. Volem sortir de nou a **LO PEDRÍS** per continuar reflexionant, xerrant i perquè tots hi puguem dir la nostra.

In memoriam
JOSEP DE LAS HERAS

LO PEDRÍS: L'EDITORIAL DEL PEP

■ *Pitxi*

Des de les Beceroles de *Lo Pedrís*, l'editorial sempre va estar reservat al nostre company de redacció Josep de Las Heras Juanpere. Ell va ser el primer president de la revista i com a tal li pertocava l'honor d'escriure'l. Fes fred o calor, estigués enfeinat o no, es trobés lluny o a prop... des de l'octubre del 2000, no va faltar mai a la seva cita trimestral. Els seus lectors van rebre puntualment l'opinió que la redacció havia consensuat i que ell sabia copsar en poques línies. Aquesta primavera de 2019, en aquest número tan especial en què commemorem 75 *Pedrisos*, dissortadament ja no podrà escriure-la més perquè ens ha deixat orfes del seu bon humor i de la seva fraternal companyia.

En aquests moments es fa molt difícil expressar els sentiments que encara afloren i que suposen un tràngol trist i difícil d'assumir. La pèrdua del Pep, prematura i sentida, arribava de forma abrupta el dia u de febrer passat. L'equip de redacció s'ha sentit sempre embolcallat per la seva ombra protectora, que ens donava confiança i força per superar qualsevol adversitat. Tenia un tarannà alegre, empàtic i una predisposició positiva que facilitava la cohesió del grup. Entre tots nosaltres, no volia destacar amb veu de tenor, sinó que treballava i ajudava com el so constant d'un bon contrabaix que marca el ritme precís perquè flueixi el so harmònic de l'orquestra.

2 Nosaltres ens coneixem des que érem joves, quan compartíem sopars i tertúlies als estius a la placeta de la Riba, on hi vivia l'avia de la Rosa, la Sra. Juanieta, que era veïna i amiga dels meus avis

IN MEMORIAM
Josep De las Heras

paterns. També havíem jugat alguns partits de futbol junts, amb la UE Vilaplana. Destacava per ser un defensa explosiu i ferreny, difícil de superar. Però no havíem compartit una iniciativa plegats, durant tant de temps i de tanta feina i implicació, com els dinou anys que hem estat junts a *Lo Pedrís*.

Recordo amb afecte aquell estiu del 2000 quan va començar l'aventura d'aquest projecte cultural comú. Llavors el Pep era President del Casal Vilaplanenc i em va proposar d'entrar a la junta perquè volia aires nous. Tenia unes ganes infinites de fer moltes coses pel poble. D'entrada, li vaig dir que no volia formar-ne part per diversos motius que ara no venen al cas. Ell no es va donar per vençut i va insistir amb aquell poder de persuasió que només tenen els bons viatjants com ell. Em va preguntar: -Què et sembla si intentem tirar endavant

una revista al poble, on hi tingui cabuda tothom? Jo feia poc que havia tornat a viure a Vilaplana i aquella proposta em va semblar tan il·lusionant i atractiva que m'hi vaig implicar en cos i ànima fins al dia d'avui.

Si algú es pregunta com, per què o qui va començar *Lo Pedrís*, cal recordar-li que la idea embrionària d'una revista del poble i pel poble va ser concebuda per ell. Després van venir les assemblees per triar el nom, per decidir els continguts, la forma, l'equip de redacció, la maquetació i impressió, el nombre d'edicions a l'any, el funcionament, l'economia, com captar socis i publicistes, els correctors, la distribució, la fototeca... els concerts, les xerrades divulgatives, la pàgina web, el vilaplanenc de l'any... Tot el que avui sembla tan fàcil i normal però que es fonamenta en una feina de molts anys i la implicació i l'esforç de totes les persones que hi han col·laborat.

Des del primer dia, entre totes i tots vam tenir clar que havia de prevaldre el model participatiu i igualitari per edificar el nostre model de revista. Que qui s'hi impliqués havia de tenir les portes ben obertes per proposar i fer lliurement el que volia o podia, com si fos un més. Tots havíem de remar junts. Tant s'hi val si era d'una tendència o d'una altra, si era del poble o de fora vila, si era més *Hippy* o més *Mod*. Amb aquest esperit plural i obert, any rere any i número a número, hem anat aprenent a treballar junts i a consolidar-nos com revista de la qual n'estem orgullosos. *Lo Pedrís* no va néixer del no res sinó que entronca amb altres butlletins d'informació del poble que ens precediren, però mai ha volgut perdre l'ànima primigènia que ens va aglutinar quan començàvem. Perquè com bé deia el Pep en el seu primer editorial:

"Aquests fulls que ara teniu a les mans són el fruit de les inquietuds de molta gent del poble que han volgut tirar endavant aquesta iniciativa. Lo Pedrís és un lloc de trobada, on la gent diu la seva (...) Volem un diàleg obert i plural, i que se'n parli a casa. Volem sortir de nou a Lo Pedrís per continuar reflexionant, xerrant i perquè tots i puguem dir la nostra"

Pep, apreciat amic nostre, ha plogut molt des que vam començar junts. Entre tots hem compartit mil feines, reunions, venut molta loteria, escrit molts fulls... Les filles i els fills s'han anat fent grans. Hem anat perdent companys pel camí i n'hem incorporat de nous perquè les persones, les coses, els temps... són canviants. Malgrat tot, aquell projecte comú continua endavant com tu somiaves enarborar, des del principi. Si pel camí perdem l'esperit col·lectiu, tolerant, crític... i l'entusiasme que ens va aplegar, caldrà plantejar-se si val la pena continuar o bé cremar-ho tot per resorgir de les cendres i fer foc nou.

Sigui com sigui, ara ens has deixat orfes del teu editorial i sense l'escalf i l'alegria de teva Companyia Il·limitada, i ens colpeix profundament. Estiguis allà on estiguis, volem imaginar-te dalt d'un escenari, enlairat i immens, a través del qual poguéssim veure't de nou, amb aquells ulls riallers que ens

LO PEDRÍS 2000 - 2019

CARME ABELLÓ, ANNA ÀVILA, BRUNO ANGUERA, JAUME ANGUERA, TIÀ ANGUERA, JOSEP ARAGONÉS, OSCAR AYMAMÍ, ADELA BLASI, ROSA M. BOQUÉ, SALVADOR BOTA, CRISTINA CARNICER, MARIA CASANOVA, JOSEP DE LAS HERAS, MARIA LLUÏSA ENGUIX, ANTÒNIA FARRÉ, MONTSE FERRÉ, NURI FERRÉ, JOSEP M. GARCIA, JORDINA GORT, GORT ARTS GRÀFIQUES ESTEL, ABEL GUARDIA, MARIA HUGUET, JOSEP HUGUET MENDIZÁBAL, DOLORS JOANPERE, HILARI JUANPERE, LIDIA JUANPERE, SALVADOR JUANPERE, CARME MAIGÍ, FRANCESC MARINÉ, JORDI MARINÉ, JOAN MASDEU, TERESA MATEU, SARAI MARTÍNEZ, YOLANDA MARTÍNEZ, JAUME MESTRE CARDONA, JOSEP MESTRE ANGUERA, MAITE MESTRE, MARIA MESTRE MESTRE, JOSEP M. MUSTÉ, JÚLIA PÀMIES, JOSEP PUJALS, MARIONA QUADRADA, ROSER QUERALT, MARTA RODON, MEI SALVAT, DOLORS SENTÍS, JORDI SERRA, TERESA SERRA, S.I.P. CRISTINA, SANDRA TORRES, MARINA TORRUELLA, RAQUEL VIRGILI.

reconfortaven l'ànima. I parar l'orella per escoltar-te altra vegada, mentre alces la veu, content i feliç de recitar aquells versos que ens emocionaven i que feien sentir-nos orgullosos i agraïts d'haver-te conegut.

**In Memoriam
a Josep de las Heras Juanpere,
amb tot l'afecte.**

I ara que no hi ets

I ara que no hi ets
ens castiguem
amb la por d'oblidar-te,
de pensar-te
quan et vèiem córrer.
Perquè si no hi ets
no hi som!
I és manifest i notable
i clar i evident!
I, tot i la boira
que ens encalla
en la quimera corcada
del teu viatge,
cerquem,
més enllà,
la teva rialla.

Pep Mestre Anguera

Edita: Lo Pedrís

Coordinació

Anna Àvila
Montse Ferré
Josep M. Garcia
Josep Huguet
Hilari Juanpere
Jordi Mariné
Pep Mestre
Mei Salvat
Teresa Serra
Roser Queralt
Dolors Sentís
Marina Torruella
Sandra Torres

Correcció

Francesc Mariné
Jordi Serra
Carme Maigí
Òscar Aymamí

Portada i logotip número 75:
Jordi Mariné Juanpere

www.lopedris.cat

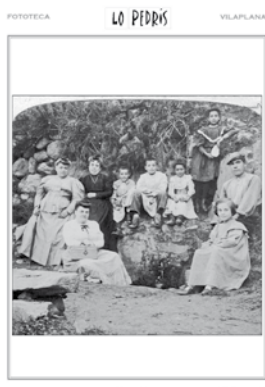
Composició i Impressió
sbm

D.L. T-1553-2000
Tirada 500 exemplars
Preu: 2,50 Euros

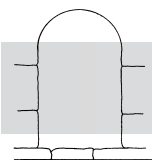
Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedrís no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles ni que s'hi identifiqui.

Annex amb la
revista aquest
número:

LÀMINA
FOTOTECA
LO PEDRÍS
Núm. 56

Fotografia: M. M. / L'Esparver Restaurant

Sumari

In memoriam JOSEP DE LAS HERAS.....	2 - 3
Sumari	4
Entrevista Tomàs Bigorra Munté	5 - 7
Opinió CULTURA, UN SERVEI PÚBLIC COM TANTS ALTRES	8
Rutes per caminar	9
Història local Grup de teatre de Vilaplana (4a part)	10 - 12
De cinema UN OFICI VOCACIONAL (1a part)	13
Història local EL COL·LECTIU LLIBERTARI DE VILAPLANA	14 - 15
In memoriam JOSEP DE LAS HERAS	16 - 21
DEMOGRAFIA 2018	22
Activitats	22 - 23
ESCOLA CINGLE ROIG	23 - 30
LITERATURA DESCOBERTA BOTÀNICO-MEDICINAL PER LA MUSSARA	31
DE CINE DE GAUDÍS, GOYAS I ÒSCARS	32 - 33
Literatura EL CARRO	34 - 35
Literatura PARAULES QUE FAN MAL	35
La Mussara Masos i cases del terme de la Mussara	36 - 37
Notícies	38 - 39
LA FRESCA	40 - 41
CUINA	42
PASSATEMPS	43

Pe d'errades:

Lo Pedrís 74

- 1: ABRIL FORTUNY JOANPERE va néixer el 19 de març de 2108 i no el dia 10 com vam escriure en l'apartat de natalicis.
- 2: A l'autor de la portada de *Lo Pedrís 74* Cristoph Sion calia afegir-hi que estava feta a partir d'un dibuix de Teresita Laguna Borràs.
- 3: L'article *El llarg camí cap a una casa* 2a part, pg 17, de Joan M. Rovira van repetir una part del text de forma errònia. Des de l primer paràgraf de la tercera columna (Però...) fins al cinquè (...latent.)
- 4: L'autora de l'article de Salvador Juampere de la pàgina 25 és Teresa Serra.

L'esparver
Restaurant
C. de l'Era 14 - VILAPLANA
Tel. 977 815 223 - 655 834 157
www.esparver.com
f / EsparverRestaurant

Dietètiques Cabré, C.B.
ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA
p
eso
forma
C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

Entrevista a

TOMÀS BIGORRA MUNTÉ

(60 anys)

Enginyer Tècnic Industrial

■ *Pep Mestre Anguera*

“En tant que treballes per a la gent, el que busques és resoldre inquietuds i necessitats de la gent (...) és una qüestió de servei, no tot és anar a recollir medalles o un trofeu!”

Servei. Sacrifici. Compromís. Com si d'una mena de borrarxera es tractés, el Tomàs ha anat desgranant el catàleg, quasi inacabable, de comeses i galimaties del dia a dia d'un alcalde de poble. Tot i que ho hem intentat, ha estat impossible evitar el llistat fred de fets assolits. Més enllà, ha anat apareixent l'enginyer amb cor de pagès entregat durant 23 anys a la tasca que l'ha pluriempleat, sovint, malgrat la família i el poder disposar del temps per assaborir els plaers més particulars. El Tomàs se'l veu content i orgullós de tot el que ha aconseguit, al mateix temps que d'haver-ho pogut fer. Ens ha confessat que creu en el grup i la confiança per poder assolir fites al mateix temps que admet que ja feia temps que volia alleugerir llast per accedir a major tranquil·litat, calma i assossec. No és fàcil exposar-se a tothom, de cara, i pretendre agradar sempre per tot el que fas. Per això mai deixaré d'admirar la valentia d'aquestes persones, alhora intrèpides i temeràries, que cedeixen un mica de la seva vida per servir als altres.

La primera pregunta és obligada: Què et va portar a presentar-te d'alcalde?

És una pregunta interessant! Doncs hi ha un motiu: tot va començar l'any 95, després dels aiguats del 94. Uns aiguats que van fer molt de mal i jo creia que l'Ajuntament de l'època hauria pogut fer més per poder revertir la situació que van produir. Ens vam presentar per ERC i vam obtenir 2 regidors. A les següents, al 1999, vam obtenir la majoria (amb 3 regidors) i la llista més votada, tot i que no va servir per governar. Va ser el 2003 que vam tenir majoria absoluta i, des d'aleshores, hem vingut governant fins avui.

En l'evolució del pas de ser a l'oposició cap a la de dirigir l'Equip de Govern és on tens potser més coses a dir...

Arribes, petes allà damunt i ets novell en tot. Després vas adquirint experiència fins el punt que reverteixes la situació i passa a imperar el que vols fer

tu amb el teu equip de govern. De totes maneres, tot i estant en un govern de coalició, vam fer (jo, com a regidor d'urbanisme) la urbanització del carrer de Sant Isidre. No era el que portava la vara, però va ser una experiència molt bona, per començar...

Tot i que no es tracta de fer cap catàleg d'activitats, a partir d'aquest moment, quines són les accions que recordes com més importants o que senzillament et reporten més bon record?

Del que em ve a la memòria, i que (crec que) el poble n'ha d'estar més orgullós, és que vam obrir les escoles, que feia molts anys que estaven tancades. Amb la col·laboració de l'AMPA, l'Ajuntament i la Generalitat, tot i que la situació econòmica era la que era... Al 2003 es van produir uns canvis a la Generalitat que van provocar que es fes una gran aposta per la Política Municipal i el Municipalisme. És a partir d'aquí que vam poder fer aquestes grans accions.

També vam aconseguir acabar amb les restriccions d'aigua als estius més secs i garantir-ne un servei de més qualitat. Però això sí, amb molt de treball i molta feina és va fer un projecte que crec que és el més gran que hem fet a Vilaplana: que és el dipòsit d'aigua amb tot el què comporta. Pensa que el pressupost era totalment inabastable per nosaltres: 1.050.000,00 €, a més de l'adquisició dels terrenys. Es va fer tot a base de subvencions, l'Ajuntament no hi va posar pràcticament res... Pensa que calia fer la canalització, la planta potabilitzadora, es va aprofitar per traslladar el dipòsit de gas a l'actual ubicació i arreglar el camí del Mas perquè fos un nou accés al poble. A més, amb un romanent d'aquesta inversió es va poder fer la urbanització i serveis del carrer de Jaume I.

Un altre projecte va ser el del Dispensari, fent un consultori nou i modern. I ara estem acabant la rehabilitació casa del metge amb l'objectiu de fer 2 pisos, prioritàriament per a joves.

Quan vam entrar a l'Ajuntament vam haver de demanar un préstec per sufragar les inversions que s'havien de fet. Actualment, deixem el préstec amortitzat. Això fa que l'Ajuntament estigui totalment sanejat, no deu res a ningú, al contrari.

Amb el temps, t'adones que has fet tantes coses que gairebé ni te'n recordes: Hem aconseguit que la gent entengués que, amb els nous aparcaments, no s'aparqui al carrer llevat dels llocs habilitats, i ho han acabat respectant. Hem canviat tot l'enllumenat del poble. S'han fet millores importants a la Casa de Cultura, a la terrassa del casal i s'ha arreglat la pista poliesportiva. I, potser la de més magnitud: s'ha aconseguit fer una Festa Major nova, amb una gestió d'alt nivell, plenament consolidada, feta amb la gent de casa.

Però de tot plegat, de què n'estàs especialment orgullós?

En tant que treballes per a la gent, el que busques és resoldre inquietuds i necessitats de la gent. Pensa que a més del que ja he dit abans, també hem donat serveis que a l'Ajuntament no li pertocaven. Així podem parlar de la creació d'un servei municipal d'internet i telefonia pel poble, i que per qüestions d'incompatibilitat en vam vendre la instal·lació i l'explotació a un operador que ofereix el servei...

Però crec que també hauríem de parlar de la gent. Darrere de l'alcalde hi ha un equip amb el qual s'ha pogut fer el què s'ha fet. Han estat, de fet, fonamentals. En general, tots els equips però, en particular, els tinents d'alcalde (el Jaume Cabré i el Josep Maria Anguera) i regi-

dors. Sempre he tingut gent molt bona, que m'han ajudat i hi han estat sempre al meu costat. Evidentment hi he d'incloure els regidors que he tingut tots aquests anys a l'oposició (que també hi fan un paper perquè recordo quan jo hi era!) que t'ajuden a ser més aplicat i curós amb les coses. Tampoc no vull oblidar la bona relació personal que vaig tenir amb l'Agustí Ferré (Mallo) al qual m'hi unia la relació que vaig tenir de jove amb el seu fill (som de la mateixa edat). En la vessant política, no va ser tant placida, però vam mirar de ser coherents i l'Ajuntament li va retre un darrer homenatge el dia del seu enterrament.

Evidentment, el dia a dia confecciona un gran teixit relacional i d'experiències. Quines vivències més personals pots explicar del dia a dia amb les persones?

Pensa que n'hi ha d'agradables i d'altres que no ho són tant. Des d'anar a entrar a una casa d'una persona gran que no saps què t'hi trobaràs, d'algú que necessita algun tipus d'ajuda que no pot

rebre d'un altre lloc... Una mica has de fer quasi tots els papers de l'auca. Orgullós? Doncs, home, és una qüestió de servei, no tot és anar a recollir medalles o un trofeu!

Una cosa que no em va agradar de fer van ser les obres del cementiri (que també van ser importants!) Si te'n recordes el mur de la plaça a l'entrada estava tot ensorrat i es va millorar l'accés i aparcament. I, més concretament, refer de nou un mòdul de nínxols que estava en molt mal estat. Tot plegat, va requerir que les restes que ocupaven els nínxols vells s'havien d'exhumar, recollir-les, classificar-les i, una vegada acabada l'obra, re-col·locar-les. Pot semblar una obra senzilla, però va ser complicat.

I en mig de tot aquest fregat, hi ha hagut algun moment que hakis pensat que ja n'hi havia prou?

Tenia pensat de plegar al mandat anterior però, està clar, costa. Vam quedar que continuaria però que en un moment o altre ho podia deixar. I al final hem arribat aquí. Perquè? Doncs per-

Ara també imprimim en digital!!!

Ideal per a tiratges curts a partir d'1 exemplar

Av. Marià Fortuny 60-64 - 43204 REUS
Telèfon 977 345 563 - Mòbil 670 253 264
sbmartsgraf@gmail.com

què des de que va acabar l'altre mandat jo vaig deixar de ser diputat i ja no estava alliberat al 50% i el fet de treballar a mitja jornada em permetia fer-ho. Ara, treballant tota la jornada, la veritat és que és complicat. També m'he fet més gran. Vaja, ara és el moment, principalment perquè sempre he estat conscient les coses sempre han de tenir un relleu i el relleu ha de ser natural. A més, després de 16 anys d'alcalde ja he servit el meu poble suficient, i ara ja vaig dir que era sí o sí, que no hi havia una pròrroga.

Quan s'hagi acabat, què preveus que l'Ajuntament del futur ha de fer o tenir en compte?

Una de les coses que també hem treballat i que hi ha feina a fer és amb el tema de La Mussara. Després de passar a ser propietaris de l'església, l'abadia, l'hort rectoral i el cementiri, entenem que hi queda molta feina per fer. És una de les coses que em sap greu no poder haver pogut avançar més del què s'hi ha fet.

Era realment "aquest" el teu projecte "idíl·lic"?

Home, primer de tot has de tocar de peus a terra, has de jugar amb

el que tens o, com a molt, el que pots arribar a tenir. Si somies, el teu somni s'acaba quan et despertes. La idea estava en fer més compatible el projecte (de La Mussara) i jugar amb el tàndem Vilaplana-La Mussara. Entre la gent que hi transita i altres actuacions, com el Mussart, l'Aplec i alguna cosa més que s'hi pugui fer per mirar de donar-li una mica de vida.

És que potser sempre queda poca o molta tinta al tinter per seguir escrivint. Què t'hauria agradat fer que no has pogut fer?

Bé, hi ha una qüestió que queda per acabar, tot i que hi hem treballat: és la millora dels carrers per tenir tots els serveis —aigua, gas, clavegueram i aigües pluvials— que s'hi canalitzen renovats i poder transitar en bones condicions. Després de fer altres carrers, ara li toca acabar el carrer Major, perquè té grans déficits. M'hauria agradat deixar-ho llest perquè son feines voluminoses, carregoses, porten moltes complicacions..., però s'han de fer tot i que no llueixen. Ara tenim els diners i el projecte i cap a finals d'estiu començarem la

Entrevista

segona fase, fins a cal Rito. Així hauríem tancat el cercol dels carrers.

També ha quedat per fer per a propers mandats és l'accessibilitat a l'Ajuntament per a persones amb dificultats. Era un projecte car i ens hem quedat en les beceroles...

En mig de tanta dedicació i servei, hi ha la família, l'oci, el descans... Què no t'ha deixat fer la comesa de fer d'alcalde?

De fet he de dir que he pogut fer-ho tot... Però, home! És clar que no m'ha deixat estar més amb la família entre la jornada laboral, els plens i la resta d'obligacions a l'Ajuntament, sovint arribo a les deu o més tard, durant molts anys (per la política) he estat molt atragat i absorbit, sobretot a l'estiu. No he pogut estar el que m'hauria agradat amb el meus, tot i que més o menys temps hem pogut anar de vacances i ho hem aconseguit compaginar. De fet, crec que ha de ser així.

I, ara, creus que ho trobaràs a faltar?

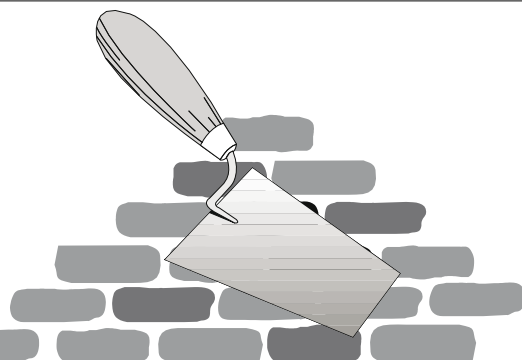
Jo considero que quan un ha fet una etapa ha de saber desconnectar del que feia. Tinc companys que han estat alcaldes, diputats, immersos en la vida política..., i quan marxen es troben que l'alcalde de torn encara els hi va al darrere per una cosa o altra. Jo crec que quan un acaba arriba a un punt i final i ha de donar pas, en tots els sentits. Tot i que si em necessiten em trobaran per donar un cop de mà. Al cap i a la fi, la nostra dedicació sempre és cara al poble i als seus veïns i veïnes, per donar un servei i aportar el teu granet de sorra el problema que sigui. Sinó, jo tranquil i a casa meva, que jo ja tinc coses a fer...

■ ■ ■

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

CULTURA, UN SERVEI PÚBLIC COM TANTS D'ALTRES

■ *Mariona Quadrada*

En els darrers anys, les polítiques en matèria cultural s'han centrat a considerar la cultura com un actiu per a la promoció de les ciutats, del país o com a atracció per al turisme. S'ha fet èmfasi en la dimensió espectacular de l'activitat cultural i s'han buscat arguments de notorietat que permetessin accentuar encara més aquesta dimensió com commemoracions al voltant de fills il·lustres, que com l'adjectiu indica només afecten a persones de determinades classes socials. O festivals de format gran molt espectaculars i gens participatius.

En canvi, el suport a la creació, en les múltiples disciplines i els diversos llenguatges en què avui es manifesta, ha quedat al marge de la política cultural, tret d'alguns programes circumscrits a la promoció de "l'art jove". Tot plegat, des d'una visió de la cultura ancorada en els àmbits clàssics i per tant allunyada dels plantejaments contemporanis que avui entenen la cultura com un espai dinàmic que integra ciència, tecnologia i tots aquells espais d'activitat susceptibles d'esdevenir espais de pensament i d'experiència creativa.

En cultura és clau la participació com l'assumpció col·lectiva de la idea d'apoderament, entesa com el procés pel qual una persona o grup social adquireix o rep els mitjans per enfortir el

seu potencial en termes culturals. Això implica passar del concepte d'espectador/públic al de cocreador/protagonista, un procés que ha de fer possible la participació activa i que per tant exigeix construir complicitats amb les institucions culturals. En aquest sentit, els projectes comunitaris i en general la noció de participació s'han d'inserir en el cor de les institucions culturals amb expectatives de modificar-les, han de ser punts de partida per al desenvolupament de les institucions, agents de canvi, que poden permetre canviar processos de treball i canvis de mentalitat.

Per això, més enllà de les relacions —en clau clientelar o com a mínim jeràrquicament desequilibrades— entre les associacions i les entitats no es creen espais de treball col·laboratius efectius i continuats. El foment de la participació ciutadana i de l'accés democràtic a la cultura s'ha d'expressar en la decisió que les persones escullin quins projectes volen dur a terme i quina repercussió social tindran, pel fet de ser un servei públic.

Més enllà d'aquest plantejament hi ha persones que entenem que la cultura és un servei públic més com l'educació, els serveis socials o la salut i no un objecte de compra-venda per atraure visitants a la ciutat. En tot cas el turisme n'ha de ser una conseqüència i no l'objectiu principal. I aquesta és la visió principal que ara regna als nostres pobles i ciutats i que hem de revertir.

La Cultura ha de poder viure del

diner públic i no estar sotmesa a les aportacions de privats que sovint, a més, són empreses de dubtosa qualitat humana i democràtica, quan no són directament corruptes. En tot cas hem de ser responsables i analitzar molt bé de qui s'accepten diners, sense perdre sobirania.

La cultura l'hem de plantejar com un espai d'acció social i creixement individual i col·lectiu, no com un espai de consum. Això significa repensar conceptes com el d'oferta cultural renunciant al sentit mercantilista que el sosté: d'una banda, perquè no es pot gestionar la cultura únicament en termes de rendiment econòmic, i de l'altra perquè la cultura no és una mercaderia al voltant de la qual calgui plantejar percentatges de saturació o de "presència al mercat". Definir "l'oferta cultural" va més enllà de saturar l'agenda ciutadana d'actes i propostes (gratuïtes o de pagament) a la recerca de consumidor: significa preveure també espais de silenci i reflexió on les persones trobin les condicions (materials, físiques, emocionals, etc.) que els permetin construir (des del debat, el gaudi, l'intercanvi cultural, etc.) i esdevenir protagonistes des de la participació directa i efectiva.

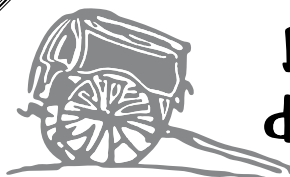
Per tant, és imprescindible entendre que la cultura és un bé comú, un servei públic que necessita dotar-se de pressupost públic per poder existir i servir la comunitat.

■ ■ ■

CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

**La Tartrana
de Cal Munter**

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

Pont Foradat - Pont del Morral Desplegat - Cova de la Roja - barranc afluent de les Tosques - Cova del Bou - Cova dels Àngels

■ *Ester Borràs*

Deixem el cotxe a la petita zona d'aparcament de la Cova dels Ferrins, lloc del Port a on s'arriba per la Sènia i l'embassament d'Ulldecona.

A l'altra banda de la pista uns cartells de fusta ens indiquen cap a la Tena i cap al Pont Foradat.

Seguim direcció cap al Pont Foradat i ens endinsem per un sender que primer comença baixant però després ja s'enfila i no deixarà de fer-ho fins al mateix Pont.

Tot i que no hi ha marques, el sender està tant fressat que no hi ha dubte de per on cal anar.

Cruïlla amb uns cartells de fusta que indiquen cap a la Cova Roja i cap al Pont Foradat. Anem cap al Pont Foradat.

Arribem al Pont acabant amb una grimpada i, si volem pujar al forat, caldrà que ens enfilem amb l'ajuda d'una savina que hi ha a tocar de la paret.

Després de gaudir d'aquesta foradada, reculem. Baixem els primers revolts i cal que estiguem atents a la dreta, ja que el sender només s'intueix. Després trobarem alguna fita i alguns punts de color roig que ens orientaran clarament. Anem combinant petites pujades amb trams plans que aprofiten les feixes que hi ha sota les cingleres. Cal anar vigilant de no perdre les fites, i en cas de dubte cal tenir en compte que hem de seguir en direcció sud-oest.

Hi ha un punt en què sembla que el sender es bifurca i que el brancal dret s'entafori per un estret. Nosaltres seguim recte i farem cap a la segona foradada del dia, que, de moment no té nom oficial. La forada com a tal no es pot comparar amb el Pont Foradat, però la vista és fantàstica.

Reculem fins al lloc on es bifurca

el sender. Passem l'estret i ens enfilem. Anem caminant i rodejant el Morral per la seva cara oest. Cal estar molt atent a no perdre les fites. Finalment passem un collet i comencem a baixar decididament per un bosc frondós fins que arribarem a la Cova de la Roja. En aquest cas, és una balma i una cova alhora, hi ha una font (el dia que hi vam anar no rajava) i una mena d'aixopluc.

Continuem baixant entre un magnífic bosc de pins, resseguint un afluent del barranc de les Tosques, de vegades per la riba dreta i d'altres pel lloc mateix. Hi ha punts vermells i algun petit pal de continuïtat.

Arribem al barranc de les Tosques. A l'esquerra surt un sender al qual no fem cas. Travessem el barranc i continuem recte. Al cap de poc trobem un pal indicador. Agafem el sender de l'esquerra, que ens portarà cap a la Font i la Cova dels Bous. El sender està net i s'enfila sense parar els dos quilòmetres fins a la cova. Pel camí haurem vist un petit pal de fusta amb la indicació "Mola dels Hortets" i força més endavant trobarem la Font dels Hortets, on encara hi quedava una mica d'aigua.

Des de la Cova dels Bous baixem

en direcció a la Font del Teix per un sender que va fent algun revolt.

La Font del Teix es troba ben bé al peu de la pista de la Fou i hi ha com una mena de petit embassament.

Seguim pista avall (cap a la dreta).

Al cap d'un quilòmetre aproximadament, haurem d'estar a l'aguait per veure un sender a mà esquerra, marcat amb dues fites. Si volem visitar la Cova dels Àngels, ens haurem de tornar a enfil·lar. Però val la pena.

Ens entretenim amb les formacions calcàries de la cova i continuem l'excursió. En lloc de baixar pel mateix sender, en seguirem un altre de més clar i netejat de nou no fa pas gaire. Acabarem a la casa forestal.

Des de la casa forestal, travessem el barranc del Racó del Tabac i ens enfilem cap a la pista, per on continuarem uns quants quilòmetres, fins que arribarem a la Cova dels Ferrins, on tenim els cotxes.

En total haurem fet uns 15 km i gairebé 1.000 m de desnivell, gaudint de l'espectacle que l'erosió ha provocat en aquesta zona.

■ ■ ■

Història del Grup de Teatre de Vilaplana

4ª part

Del Cel a l'Infern... i no parlo de "Pastorets"

■ *Jordi Mateu Huguet*

El més d'agost de l'any 1993 es comença a treballar en un ambiciós projecte. Ni més ni menys que **La Passió**, un objectiu amb més de 70 actors dalt de l'escenari. El diumenge de Rams de l'any 1994 aquesta gran producció veia la llum. Penso que el Grup de Teatre va fer un pas importantíssim portant a escena aquest titànic muntatge. **La Passió**, la repetirem els anys 1995, 1997 i 1999. Mentrestant, la normalitat no s'atura, doncs, a més de **La Passió**, aquests anys també s'estrenen obres de menys complicació. L'any 1995 **El fill de son pare**, el 1996 **Deixa'm la dona, Cisquet...** (d'Artur Casinos), aquesta, serà l'última obra com a tècnic del Josep Besora. A partir d'aquest moment la seva feina la duran a terme els germans **Carles i Teodor Tost**. L'estiu d'aquest any, però, el grup rep un fortíssim cop. Mor l'Eugeni Huguet. El 1997 es reposa per tercera vegada **D'aquesta aigua no en beuré** (Josep M. Folch i Torres) on abans de començar la funció es fa un petit homenatge en memòria de l'Eugeni. El 1998 **La Corona d'espines** (Josep M. De Sagarra), el 1999 **Políticament incorrecte...** (Ray Cooney), un dels grans èxits del grup.

L'any 2000 és dur, molt dur... Posen el punt i final a la seva trajectòria dins el Grup de Teatre el **Josep M. Aymamí**, la **Maria Huguet**, l'**Albert Ferré** i el **Josep Martorell**. Va costar molt trobar el lloc, molt. Començàvem a treballar una obra i al cap de dos mesos s'abandonava. Era com si de cop i volta trontollessin els pilars que durant tants anys havien aguantat el Grup de Teatre. Vaig intentar agafar el relleu en la direcció. L'any 2001 portem a escena l'obra d'Oscar Wilde **La**

Importància de ser Frank, un dels fracassos més estrepitosos. El 2002 **Diner Negre** (Ray Cooney). A l'acabar els bolos d'aquest muntatge, la que havia estat durant tants anys la meua parella d'escenari, una de les actrius més grans que ha tingut mai el Grup de Teatre de Vilaplana, la **Carme Serres**, també decideix posar el punt i final... Ufff, l'ara què? Ja no quedava ningú de la meua generació. Era un altre grup ple de gent jove i les seves prioritats, cosa normal per la seva edat, no eren les mateixes que les d'aquella gent amb les que jo havia treballat durant tants anys. Intentem tirar endavant com sigui. Ja no estrenem una obra cada any. El 2004 **No em toquis la flor** (Lluís Coquard), el 2006 **No et vesteixis per sopar** (Marc Camoleti). L'any 2009 portem a escena l'obra de Woody Allen **Torna-la a tocar, Sam!** on debuta en la direcció en Jaume Virgili. Una setmana abans de l'estrena mor el Josep M. Aymamí (Còbit). El dia de la funció, a l'acabar, se li fa un homenatge. El Josep Maria havia estat sempre tan compromès amb el Grup de Teatre que se l'estimava com una cosa seva.

L'any 2010 es torna a apostar per un muntatge clàssic, **En Pólvora** (Àngel Gui-

merà). Aquest va ser un gran espectacle amb unes interpretacions magistrals de tots els actors. Va ser un plaer dirigir-los. Sense desmerèixer ningú voldria ressaltar el gran treball que van fer el **Jaume Virgili**, la **Maria Girona**, l'**Albert Badia** i el **Joan Serra** que fins aquell moment només havia fet papers còmics i va deixar el públic clavats a les seves cadenes interpretant un personatge dramàtic. Van ser molts mesos de feina i malauradament només vam fer una única representació, la de l'estrena. Alguna cosa havia canviat i molt dins el Grup de Teatre de Vilaplana.

L'any 2011 la cosa es refreda i no es pot dur a terme cap muntatge. Aquest any es commemora el vint-i-cinquè aniversari del Casal Vilaplanenc i es vol fer un festival d'estiu diferent. La **Cecília Vilanova** i la **Tat Torruella** contacten amb mi i em proposen la idea de fer un **MAMMA MIA** a la vilaplanenca. No em digueu el perquè, però va ser un èxit de públic, de feina feta i sobretot de bon rotllo, doncs traspua a l'escenari el que vivíem fora d'ell. La Tat i la Ceci havien tingut una idea genial. Una cosa que s'havia creat per commemorar l'aniversari del casal i ens demanaven bolos de tot arreu. Com que

VILAPLANA

el Grup de Teatre no tenia cap obra per a representar sortim del pas on se'ns reclama portant per diferents escenaris **Mamma Mia**. Aquesta injecció de gent nova em serveix per a tornar a pensar en un gran muntatge que feia molts anys em rondava pel cap. Per l'any 2012 proposo de fer un gir teatral. Un gran musical cantat en directe. Els hi parlo de **Mar i Cel**. Es fa el silenci. Alguns membres que portaven anys al grup em va tractar d'inconscient i de somiador. Fins i tot em van dir que no teníem la categoria suficient per a portar a terme un muntatge d'aquestes dimensions. Em van intentar convèncer per que féssim altres obres. Jo, però, tenia clar que aquest projecte podria funcionar.

El primer que vaig fer va ser posar-me en contacte amb en **Francesc Garrido** per tal que em digués com podíem aconseguir la banda sonora de l'espectacle. Ell va moure fils i al cap d'un mes rebia un correu electrònic de la companyia **Dagoll Dagom** on em deien que em cedien la banda sonora de **Mar i Cel** amb la condició que no en fes difusió ni la deixés a ningú. Quan vaig tenir l'element essencial per a poder fer la funció vaig intentar rodejar-me de gent que tinguessin facilitat pel cant com l'**Albert Badia**, la **Maria Girona**, el **Gerard Juanpere**, la **Cecília Vilanova**, la **Soraya Àvila**, la **Clàudia Vilanova**. Li reservava un personatge molt atractiu al **Jaume Virgili**, però aleshores ell treballava a Barcelona i no es podia comprometre. Quina llàstima! Estic segur que s'ho hagués passat genial! Altres actors, com el **Raúl López**, l'**Anna Aymamí**, l'**Abel Guàrdia** o el **Sergi Mestre**, quan els hi vaig proposar, em van dir que no tenien oïda pel cant, però ho van compensar amb les seves dots interpretatives i les immenses ganes de participar en una producció d'aquestes dimensions. La resta dels actors vam ser: **Josep de las Heras**, **Jordi Roca**, **Eva López**, **Vanessa Aymamí**, **Aina Juanpere**, **Otger Espinosa**, **Pep Chaparro**, **Tat Torruella**, **Dulce Vendrell**. Després

de l'estrena es van incorporar la **Judit Espinosa** i l'**Àlvar Fortuny**. La selvatina **Anna Pi** va ser la persona que va obrar el miracle per fer-nos cantar. Gràcies al suport dels actors, que en tot moment em van fer confiança, i gràcies també a les moltes hores de classe de cant que ens va dedicar l'**Anna Pi**, part essencial d'aquest projecte, aquest muntatge es va tirar endavant.

Pel que fa a la part tècnica, tot aquest espectacle gira entorn de la música, per això em calia trobar un tècnic compromès al cent per cent amb aquest projecte. Durant massa anys ja havia sentit la cançoneta de: "Jo, per posar la música no perdo les nits venint als assajos", com si la part tècnica no fos prou important. Per això, doncs, vaig contactar amb el **Josep Bigorra**, una persona compromesa com pocs. Li vaig proposar ser el tècnic encarregat de posar la música, la feina més important i complicada de **Mar i Cel**. Era una feina de precisió. Durant tots els assajos, el Josep, no va fallar ni un sol dia, això va comportar que la gran quantitat de música que hi ha en aquest espectacle entrés cada vegada al moment just i sense que hi hagués ni una sola errada... ni una. Era un engranatge perfecte i matemàtic. El Josep es va aprendre tota l'obra. No es va convertir en un actor més de **Mar i Cel**, no, el Josep es va convertir en el protagonista absolut. Sempre he dit que els tècnics han de ser uns dels protagonistes de la funció i aquesta vegada havia trobat una persona de garanties i compromesa amb el muntatge. Aquest gran musical mereixia un gran tècnic. El Josep ho va ser. Va fer un treball impecable. Un gran Professional.

La part d'escenografia va comptar amb la feina d'uns quants actors. La **Cecília Vilanova** va ser la responsable de fer el dibuix i de tallar en fusta tot el contorn del vaixell. El **Raúl López** va ser l'encarregat de fer les estructures metàl·liques i jo vaig ser l'encarregat de vestir-lo per dins. Cadascú de nosaltres va comptar amb un equip d'actors que ens ajudaven. Així es va

fer l'escenografia d'aquest gran muntatge. Si algú s'ha d'apuntar el mèrit de tot el gran treball que es va fer a **Mar i Cel** són els actors, el Josep Bigorra i l'Anna Pi, que del primer dia fins a l'últim van estar al peu del canó durant nou llargs mesos treballant, assajant i creant l'escenografia.

Com és normal, el públic només veu la feina que fas a l'escenari, però **Mar i Cel** va ser més que tot això. Com he dit, va ser una lliçó de compromís de tots i cadascú dels actors. A **Mar i Cel**, però, també vaig poder viure el millor i el pitjor dins del Grup de Teatre. Hi van haver molts entrebancs. Entrebancs maquinats des de dins. Es fa molt complicat treballar quan les dificultats et venen creades des de casa. La idea de fer aquest muntatge havia estat meva. M'havia passat nou mesos treballant en aquest espectacle dia i nit mentre altres estaven tranquil·lament a casa amb les seves famílies, i ara, a l'hora de parlar i de configurar la part tècnica del muntatge posaven com a condició que jo no assistís a les reunions. Era surrealista!!! Com no havia d'assistir a les reunions si el muntatge era meu? El més greu és que els que em vetaven no van creure mai en aquest espectacle. Durant els nou mesos d'assajos no van donar senyals de vida ni un sol dia... Ni un... Eren els mateixos que m'havien dit que ens faltava categoria per tirar endavant aquest muntatge. Així, doncs, com podien prendre les decisions tècniques de **Mar i Cel**? Tan poc respecte mereixia la feina que havia fet durant aquests nou mesos?... Però, es clar... Ara l'espectacle estava a punt per l'estrena, tots vèiem que podia ser un gran èxit i, evidentment, ningú es volia quedar sense sortir a la foto. Durant els últims anys ha estat una pràctica habitual que en el Grup de Teatre uns facin la feina i d'altres es pengin les medalles, doncs, ja se sap: "**El fracàs és d'un, però, l'èxit és de tots.**"

A partir d'aquest moment, i aprofitant l'entrada de gent nova al **Grup de Teatre** es crea una junta, de la qual jo també en formo part. És una junta que barreja gent que ja portem anys dins del grup i dos o tres membres acabats d'entrar. A tots se'ls hi atorguen diverses funcions i responsabilitats: responsables del material de so, responsable de material elèctric, de maquillatge, de vestuari, etc... Tots tenen el seu rol dins de la junta. Tots menys jo. Casualment sóc l'únic membre d'una junta a qui no se li ofereix cap funció ni responsabilitat. És més, un membre d'aquesta nova junta proposa que se'm retirin totes les que tinc fins aquest mo-

ment i que passin automàticament a mans del President.. No entenc res... Bé, sí, ho entenc, ja que la persona que va fer aquesta proposta era una de les que havia posat com a condició que jo no assistís a les reunions tècniques de **Mar i Cel**. Es vota i la proposta tira endavant. A partir d'aquest moment deixava de ser responsable del grup de teatre a l'hora de fer els contactes per a futures representacions amb enti-

es celebrava la Mostra de Teatre Amateur del Baix Camp a Reus. Els grups que formàvem part de la Coordinadora hi participàvem i així, rebíem la subvenció anual que ens tocava. Aquest any, però, teníem un problema. Un gran problema! El Grup de Teatre no tenia cap obra en cartellera, perquè l'última obra que s'havia estrenat era **Mar i Cel** i ja s'havia representat a La Mostra de Teatre de l'any 2012 i per tant,

direcció de Jaume Virgili. De moment, el meu últim treball amb el Grup de Teatre de Vilaplana. Vull agrair al Jaume que comptés amb mi. Va ser una passada treballar a les seves ordres. Un dels treballs que més he gaudit. Una experiència brutal. Moltes gràcies, Jaume.

Un any abans, però, el mes de se-

tats, amb Ajuntaments i amb la Diputació de Tarragona.

He d'admetre que això em va fer mal. Alguns dels companys que van votar a favor d'aquesta proposta havien entrat al Grup de Teatre perquè jo havia apostat per ells i van viure, igual que jo, tots els entrebancs de **Mar i Cel**. Vaig sentir que em donaven l'esquena, per tant, si ja no tenia el suport dels companys, tampoc tenia cap mena de sentit continuar en aquella junta. El pare sempre m'havia dit: "**Mai estiguis en un lloc quan vegis que no et volen**". En aquest moment vaig ser conscient que, després de trenta quatre anys, hi havia algú que em volia fora del Grup de Teatre.

El mes de juliol de l'any 2013 em reuneixo amb en **Francesc Garrido** i em proposa de dirigir-me **El Poemad Nadal**. Quin luxe!!! Cinc mesos de treball diari amb un actor professional de primera categoria aprenent tècniques d'interpretació. Era com si fes classes particulars. Vaig demanar a la Junta qui em podria ajudar en la part tècnica del muntatge i ningú va mostrar el més mínim interès, em reafirmo, ningú. El Francesc i jo vam tirar endavant tots dos sols. Teníem previst estrenar aquesta peça el 26 de desembre d'aquest mateix any. A finals del mes d'octubre la Cecília Vilanova es va posar en contacte amb mi per ajudar-me i dur a terme les funcions de tècnic. Entrem al mes de novembre i com cada any

si aquest any no presentàvem cap obra no teníem dret a rebre la subvenció de la Coordinadora. Va ser a començaments del mes de novembre quan vaig rebre una trucada de la junta que em proposava anar a Reus a representar el **Poema de Nadal** per tal de no perdre la subvenció, i per descomptat, m'oferien tot el suport tècnic que necessités.

No m'ho podia creure... El súmmum del sarcasme... Vaig fer un silenci per a poder-ho pair... Feia tres mesos que els hi havia demanat ajuda per aquest muntatge i ningú s'havia interessat ni s'havien posat en contacte amb mi per a res. Ara donaven senyals de vida només perquè perillava la subvenció? De veritat, mai a la meua vida m'he sentit tan menyspreat. Potser a algú li hagués agradat que jo hagués donat una resposta negativa, però vaig accedir a fer la representació. Sí, hi vaig accedir perquè si una cosa no he fet mai amb el Grup de Teatre ha sigut deixar-lo tirat. Això ja s'han encarregat de fer-ho altres persones. Persones que, curiosament, els últims anys s'han erigit com a grans defensors del Grup de Teatre.

L'any 2014 estrenem **Toc Toc** (Laurent Bafie). L'any 2015, sota la direcció d'Albert Badia, el musical **Oliver Twist**, d'aquesta només en farem, també, una única representació, la de l'estrena. I aquest mateix any 2015, **Qui té por de Virginia Woolf** (Edward Albee), amb

tembre de 2014 rebo una trucada d'una gent de Castellvell, **La Teatr'Era**, que no em coneixen de res. Havien vist **Mar i Cel** i algú els havia parlat de mi. Em proposen assistir a una reunió. Volen que els dirigeixi. Valoro la situació que teatralment estic vivint, doncs a Vilaplana no és precisament que tingui les coses fàcils, ni molt menys, tot el contrari. Aquesta gent de Castellvell em donaran aire i m'obriran tot un món al meu davant. Només per fer-vos una idea, fins aquest moment, amb **El Poema de Nadal** havia fet dues funcions en quatre anys amb el Grup de Teatre de Vilaplana. Des que me'l produeix **La Teatr'Era** he passat a fer nou funcions en un mes. Una autèntica passada. Entre **El Florido Pensil**, **El Poema de Nadal** i **Terra Baixa en essència**, que actualment estic portant pels escenaris, portem més de 80 funcions en tres anys. Una agenda plena de contactes del món teatral i fent representacions per tot Catalunya. Una cosa inèdita que jo, fins ara, mai havia viscut.

Diuen que "**Es tanquen portes i s'obren grans finestres**". **La Teatr'Era** no m'ha obert un finestral, m'ha obert tot un món al meu davant. He hagut d'anar a fer a fora el que alguns no m'han deixat fer a casa.

El proper número, l'última entrega: El llegat que he recollit durant tants anys.

■ ■ ■

■ *Joan M. Rovira*

Docent, mestre/a, professor/a, formador/a.... mots amb diversos matisos però que venen a definir aquella persona que es dedica a l'ensenyament, una de les professions més boniques però, és clar, reconec que no sóc massa objectiu donant aquesta opinió ja que formo part d'aquest col·lectiu.

Dir que dedicar-se a l'ensenyament, dins una aula, és vocacional és una obvietat. No m'imagino algú en una classe ensenyant ja sigui a infants, adolescents o adults si no hi té una vocació, una vocació que haurien de reafirmar mitjançant els estudis, les pràctiques i els recursos que cal que la societat els hi faci arribar per tal d'aconseguir els objectius. I, naturalment, en cap cas, és un ofici solitari. Les quatre parets d'una classe i el mateix docent només són una part de tot un complex sistema al qual moltes vegades desmereixem per la manca d'implicació com a pares, alumnes, des de l'administració, o per què no, la desmotivació.

Tranquils que ara no us faré un requitell de planys i queixes. Recordem que aquesta pàgina tracta de cinema així que, per què no dedicar-li un article als professors en el cinema? Fem-ne una petita tria.

I començarem per una de les imat-

Un ofici vocacional

1ª part

ges més icòniques del gremi. La dels alumnes de Robin Williams enfilant-se als seus pupitres acomiadant-se del professor que els hi ha fet canviar la seva visió de la vida gràcies a la literatura. Bé, com haureu endevinat estem parlant de **Dead Poets Society** (1989) en el seu títol original, un melodrama benintencionat sobre el sentit de la vida i el seu gaudi i com caldria que triéssim el nostre propi camí en ella.

Però per a una altra generació, un altre docent i unes altres aules també van quedar a la seva retina. Si us preguntés per **To Sir, with Love** (1965) us sonarà ben poc. Si us dic **Rebelión** en las aulas molts, probablement amb una certa edat, no ens enganyem, ja aixecaríeu la mà. En aquest cas un docent de color interpretat per Sidney Poitier començava a treballar en un institut dels suburbis londinencs amb alumnes amb múltiples problemes. Un cop més, el professor caldrà que trenqui les metodologies tradicionals per aconseguir arribar als seus discòls estudiants.

Comencem a establir un patró. El docent que trenca les rígides regles i intenta donar als seus estudiants noves eines per raonar molts cops amb la reticència, no només dels seus alumnes sinó també, i encara pitjor, de la societat que els envolta. Dos exemples amb docents d'edat molt diferent i de diverses parts del món. **24 ojos** (1954) ens porta fins al Japó on una jove docent rep el seu primer destí en un remot paratge on tindrà dotze pupils i tot un poble

tradicional a sobre seu i tot això amb una guerra a l'horitzó. Vicissituds similars a les d'un ja veterà Fernando Fernán Gómez a **La Lengua de las Mariposas** (1999), el qual connectarà amb els seus estudiants gràcies a la poesia mentre el món al seu voltant es dirigeix cap a una imminent i cruenta guerra civil.

Acabarem aquesta primera repassada amb una cinta actualment en cartellera per si voleu aprofitar l'ocasió. **Profesor en Groenlandia** (2018), molt ben valorada en diversos festivals, també ens porta al primer destí d'un professor que canviarà la seva Dinamarca natal per Groenlàndia. Moltes dificultats per integrar-se en la comunitat però, com no pot ser d'altra manera, ell també es qüestionarà la seva manera "europea" d'entendre la vida per entendre la seva nova comunitat.

Ens veiem a la propera classe.

■ ■ ■

GAUDÍ Centre de Reconeixements Mèdics - Psicotècnics	
Permisos de conduir i armes Certificats mèdics d'aptitud esportiva Certificats mèdics oficials	Passeig Sunyer 18 Baixos 43202 REUS Telèfons 977 11 54 11 977 75 66 57 www.centresmedicsbonet.com reus@centresmedicsbonet.com Tramitació gratuïta de la renovació del permís de conduir

VALFRES Pinturas pinturas y papeles pintados	SISTEMA MULTICOLOR Más de 5.000 colores al instante	977 31 71 54 Av. de Falset, 171 (ctra. de Alcolea) 43206 REUS (Tarragona)
--	---	--

■ *Mar Joanpere Foraster*

Aquest número de *Lo Pedris* obre les pàgines al relat i la història del Col·lectiu Llibertari de Vilaplana que s'organitzen en diversos números de la revista, aprofundint així en els orígens, la història activa i l'impacte que el Col·lectiu va tenir al municipi. El relat sorgeix de la memòria viva d'algunes de les persones que van viure'l i protagonitzar-lo, i d'aquesta manera podrem conèixer de primera mà uns fets que van canviar d'una i altra manera la "normalitat" de Vilaplana i que cal que les noves generacions no n'oblidin la memòria. Els resultats que aquí s'exposen han estat publicats inicialment per la revista *La Corbella*, amb l'afany de preservar la història per construir referents de futur i han estat utilitzats posteriorment per periodistes i amants de la història.

PART I

El Col·lectiu Llibertari de Vilaplana, inicis d'una transformació

La llibertat que cantava Georges Moustaki sona encara a cada conversa entre els que un dia varen impulsar el Col·lectiu Llibertari de Vilaplana. Un espai entre joves que va ser capaç d'obrir la "realitat de Vilaplana, al món" com diuen ells. Des de la valentia i l'entusiasme, van aconseguir que Vilaplana (Baix Camp) passés de ser un dels pobles de l'Estat més contraris a la reforma política a convertir-se en un referent de reivindicació de la llibertat, i el pensament crític.

El Col·lectiu Llibertari de Vilaplana (CLV d'ara en endavant), sorgeix en un context d'eclosió de moviments i revoltes social arreu del territori, en un context de construcció nacional i d'anhels de transformació. L'any 1980 juntament amb el CLV, es constituí el col·lectiu l'cària, seguit d'altres col·lectius com per exemple el Col·lectiu Independentista Estel Negre, el Grup Anarquista l'insurrecte, el Grup Llibertari de l'Ateneu de Mataró, la FA-CC (Federació anarco-comunista catalana, 1981), etc. Col·lectius que el novembre de 1982 constituïen la coordinadora llibertaria la qual va donar lloc a la creació de diverses assemblees llibertaries comarcals (del Barcelonès, Maresme, Baix Camp, l'Empordà, Berguedà, etc.).^[1] Les fonts historiogràfiques que narren avui en dia la realitat que aquí es presenta són encara

escasses i poc documentades. És per això que aquest article pretén acostar la història a partir de la mateixa gent que fa història. Les fonts orals són una eina de recollida d'informació i anàlisi de la realitat que complementa les fonts historiogràfiques tradicionalment utilitzades i que permet una renovació teòrica i metodològica que obre noves vies d'anàlisi social. El relat de les vivències personals aporta una perspectiva privilegiada a l'univers social i il·lustra, com cap altre tipus de font, la perspectiva dinàmica de la història a partir de les trajectòries i evolucions personals. Això significa una riquesa afegida al relat dels fets històrics perquè ens fa copsar, amb tota la seva força la importància dels subjectes anònims en el canvi social. Tal com deia Walter Benjamin, *l'esdeveniment recordat no té cap limitació, ja que és, en si mateix, la clau de tot el que va ocórrer abans i després d'ell.*^[2] De les fonts orals, doncs, sorgeix aquest relat, potser desordenat, que acosta el record i les vivències del CLV a la realitat actual, amb la intenció de sacsejar una vegada més la història incompleta d'una transició espanyola que ha intentat silenciar i desintegrar gran part de les revoltes i moviments socials sorgits després de la mort de Franco.

Els inicis de l'activitat: La llibertat d'expressió

E.1. Vam començar al febrer del 78 quan vam organitzar un festival per la llibertat d'expressió. Al principi no teníem nom. Érem una sèrie de gent que ens vam trobar per organitzar un festival per la llibertat d'expressió perquè en aquell moment havien empresonat *Els*

Joglers per l'obra de teatre que van estrenar al Teatre Bartrina de Reus (La Torna, 2 de desembre de 1977) sobre l'execució de Heinz Ches (el nom real era Georg Michael Welzel) assassinat el mateix dia que Salvador Puig Antich (2 de març de 1974) a Tarragona. Arran de l'empresonament d'Albert Boadella d' *Els Joglers*, hi va haver molta gent que es va manifestar i fer accions de protesta, nosaltres vam organitzar un festival a Vilaplana a *Cal Ritu*^[3], amb un grups que venien a actuar i gent que venia a parlar. El Pere Anguera va fer un manifest que va llegir el Ramon Llop. Vam passar un documental que anava sobre aquest tema, ens el va deixar un director de cine. Recordo que vaig estar tot el dia buscant el documental i quan ja el teníem ens faltava projector i tot el dia per Reus buscant projector. A l'hora de començar va venir un d' *Els Joglers* que no estava a la presó, l'Arnau Vilardebó.

E.2. Per fer cronologia, el 75 mor Franco, nosaltres teníem entre 16 i 17 anys, no en teníem més. Com a col·lectiu encara no havíem fet res. Algunes cosetes a la sala Parroquial però el d' *Els Joglers* va ser el primer acte i d'aquí va néixer el Col·lectiu. Quan vam començar encara no hi havia Constitució. El context és que s'està construint un país nou. És a dir, s'està construint una democràcia i tot el poder de l'Estat està qüestionat, aleshores hi ha una ambició de llibertat brutal. Això explica que nosaltres, un grup de joves que no hem viscut la repressió del franquisme, érem molt més atrevits que no pas les generacions anteriors i no teníem por. A més vàiem al davant un futur ple d'oportunitats socials, sobretot de transformació social. Aleshores ens aferrem a un acte, ens anem trobant una sèrie de gent que vivíem al mateix poble però que fins i tot ens havíem trobat poc perquè uns estudiaven a un lloc, els altres a un altre i a partir d'aquí ens anem trobant i comencem a organitzar coses amb aquesta idea que canviem nosaltres i a partir d'aquí canviem el món. E.1. A més vivíem en un *micro* món que era molt feixista. Vilaplana era un paradigma de feixisme dur. Hi va haver el Referèndum sobre el Projecte de Llei per la Reforma Política (18 de novembre de 1976), que el que decidíem era SI o NO a la democràcia i Vilaplana va ser un dels pobles d'Espanya amb més vots en contra amb més d'un 40% de NO. És a dir que el franquisme a Vilaplana estava molt arrelat i per part nostra hi havia una intenció molt clara de rebel·lar-se contra les generacions precedents. De rebel·lar-se i d'amoinar. E.2. Jo diria que el nom de Col·lectiu Llibertari va tenir més aquesta funció, sa-

QUILAPAYUN

24 DE JULIOL VILAPLANA DEL CAMP

2/4 D'11 DE LA NIT AL
BOSC DE L'OLLA

VENDA ANTICIPADA DENTRES
REUS: LIBRERIES CALDÓ I LA TROVADA
TARRAGONA: LIBRERIES VP I LA RAMBLA
SALOU: EL FAR

ORGANITZA: COL·LECTIU LLIBERTARI DE VILAPLANA

RAIMON

VILAPLANA
DIA 27 7 TARDÀ

bent que seria una cosa que amoïnava molt. E.1. Recordo el primer cartell que vam fer que vam posar Col·lectiu Llibertari de Vilaplana i a sota vam posar "Adherit al MAI". El MAI, no existia. Però al cartell vam posar la A de MAI dins el cercle i quan la gent ens preguntava què volia dir, nosaltres dèiem *Moviment Anarquista Internacional*. Això era molt amoïnós. Imagina't per la gent d'allà que era molt feixista parlar d'anarquistes i de FAI i tot això era horrible, ja s'imaginaven l'església cremada l'endemà i el capellà al front. Això era el què s'imaginaven i nosaltres fèiem el possible perquè el seu imaginari fos així. Volíem dir "un dia o altre ens enfrontarem a nivell cultural o el que sigui però nosaltres no n'aguantem ni una més". E.2. Això ens donava un esperit molt de desobediència. Per exemple en aquell moment encara necessitaves per fer qualsevol acte públic l'autorització del governador civil i clar, aquí els locals que nosaltres utilitzàvem eren o públics o privats però hi havia una responsabilitat al darrere, per tant havíem de tenir aquestes autoritzacions. Això t'obligava per exemple a haver de portar tres còpies de les lletres de totes les cançons que es cantarien perquè passessin la censura. Nosaltres per fer l'acte d'*Els Joglars* havíem de portar còpies de totes les lletres que cantarien tots els grups que venien a tocar, aleshores vam agafar un cançoner tradicional i vam començar a picar cançons independentment del què cantarien. E.1. Una vegada que vam portar el Paco Ibáñez que va ser l'any següent, vaig anar allà al govern

civil a demanar permís i diu:

- Què heu de fer?

- Hi haurà una actuació de música, (s'entenia com si fos ball) amb un que canta.

- Com es diu?

- Francisco Ibáñez Gorostidi

Ell va apuntar el nom i ni se'n va adonar.

Quan van veure que era el Paco Ibáñez van venir a demanar explicacions dient que no els havíem avisat.

En aquell primer acte va venir molta gent. Però hi va haver un acte de rebel·lia anterior a això. Al desembre de l'any anterior fèiem els Pastorets i va ser quan van agafar el Boadella. Com que moltes companyies de teatre llegien manifestos contra la detenció d'*Els Joglars*, nosaltres abans de començar l'obra vam proposar a la companyia, llegir una manifest a favor seu a la mitja part dels Pastorets. Majoritàriament es va votar que no aleshores dos o tres que fèiem els Pastorets vam dir "si no ho voleu fer suspenem l'obra". Vam trobar una solució entre uns i altres que no acabava de convèncer del tot. Va ser sortir a l'escenari i dir que un grup de la companyia llegia aquell manifest que acabàvem de fer en *boli*, i vam sortir dos. La gent aplaudia i la companyia tots enfadats dins el camerino. Això va portar a l'acte a favor dels Joglars.

E.2. De fet mai vam fer res amb la vocació que agradés a la gent del poble, fèiem les coses amb plena llibertat d'entrar i sortir amb la gent que ens aveníem. Quan algú tenia una iniciativa si hi havia quòrum es feia si no, no es feia i ja està. No hi havia una organització. Ens trobàvem cada dia perquè érem amics, ens vèiem cada dia al vespre i sempre parlàvem del mateix. Era una cosa d'amics. **El més proper a les reunions era al voltant del futbolí o a la taula del cafè de Cal Ritu.**

E.1. Quan vam fer els primers actes, els cartells que fèiem a mà eren sempre per provocar la gent. Per exemple quan fèiem actes per l'objecció de consciència, posàvem frases com "escopiu a la closca pelada dels militars" tot frases així i sota anunciant la xerrada. Clar, la gent al·lucina i no hi donàvem importància.

Des de Vilaplana al món

E.2. El poble és molt petit, la gent anava a les coses per curiositat però clar, hi havia un component ideològic tan important que a les primeres xerrades hi anava però després ja deixaven de venir. Però, als voltants va generar molt interès i cada vegada venia més gent de fora veure els actes que fèiem i això ens va crear una forma de fer. Nosaltres volíem fer les

coses a Vilaplana i donar exemple que això podia passar a tot arreu. És a dir, aquesta voluntat de canviar el món nosaltres l'enteníem com: primer canviem-nos nosaltres i el nostre àmbit i després siguem ambiciosos. Per exemple quan vam fer aquest primer acte, no era portar algú i sortim del pas, sinó era portem algú que fos una crida d'abast "d'una hora de viatge". Això ens va anar portant més reconeixement a fora, la gent parlava molt del que fèiem i això explica molt que organitzéssim actes de projecció internacionals.

E.1. Jo crec que **nosaltres fèiem coses primer per Vilaplana i després ja fèiem coses des de Vilaplana. Des de Vilaplana pel món.** Per exemple quan fèiem encartellades d'actes anàvem fins a Sitges, Lleida o Tortosa. La nostra activitat es basava en dues o tres coses, els actes polítics que eren tot l'any, barrejats amb algun festival a l'estiu musical i el tema més personal com no anar a fer el servei militar, etc.

E.2. En aquells moments per exemple, la dona havia estat sotmesa i naixia tot el que era la revolució de la dona, la revolució sexual, l'alliberament individual que passava per maneres de vestir, maneres de fer. Tot el que fèiem era trencar amb 40 anys del mateix.

E.1. Fins i tot vam demanar que hi hagués la meitat de la piscina per nudistes! Ja sabíem que això només els feia enfadar i res més. Nosaltres dèiem, si el 80% del poble no és nudista, destinem un 80% de la piscina per gent vestida i un 20% per nudistes, en un racó sense moure'ns d'allí.

E.2. L'actitud era més que res de fer-los entrar constantment en contradicció. Una vegada, durant una processó, nosaltres la vam creuar pel mig en direcció contrària fent cara de desinterès.

NOTES

[1] Cabra, E., Canela, J.M., Casares, J., de Vargas-Golarons, Montesinos, J.A., Palomas, J. (2007). *Anarquisme i alliberament nacional*. Barcelona: Virus Ed.

[2] BENJAMIN, W. (1933). *Vanguardia y Revolución*. Torí: Einaudi, p. 28.

[3] Cafè del poble, amb sala de cinema on es passaven pel·lícules els diumenges a la tarda. Com el descriuen els membres del col·lectiu "En absència de llibertats cafès com Cal Ritu eren un oasi on es començava a parlar i exercir la llibertat d'expressió".

■■■

Queviures
Vilaplana

Passeig de la Musara
VILAPLANA
Tel.: 877 910 111

LA FAMÍLIA QUE UN ESCULL

■ *Família Juanpere Bernal*

Jo vaig conèixer al Pep el dia que la Rosa me'l va presentar com el seu company. En aquell moment no hi vaig pensar, però ara em pregunto com em devia caure. No ho recordo, però suposo que no gaire bé. Però això era igual, l'important era amb qui venia i no com em caigués, i venia acompanyat de la Rosa, una molt bona amiga. Per això vaig procurar que se sentís a gust des del primer moment, cosa que va ser fàcil i que ell sempre m'ha recordat i agraït, i de la que em sento orgullós. Amb el pas del temps crec poder afirmar que vam acabar sent bons amics. Hem viscut temps bons i no tan bons però sempre ens hem retrobat i ens hem dit les coses a la cara. Amb els anys vam arribar a ser alguna cosa més que amics, érem família: tu, la Rosa, el Marc, la Berta, l'Eva, l'Aina, la Paula i jo. Una relació que es té amb molt poca gent i que tu vas contribuir a fer que es produís i que esperem ser capaços entre tots de mantenir-la. Ara ja no hi ets i com a molta altra gent et trobem a faltar.

El Pep era una persona temperamental però que sabia controlar-se. Recordo que una vegada en un partit de futbol sala va haver-hi una mica de tangana, estàvem per allà discutint i en sec em giro i veig al Pep assegut damunt d'un noi amb la mà agafant-lo pel coll i li dic: Què fas?! I ell em va contestar "evitar que prengui mal".

Tenia les coses clares i uns principis que defensava amb fermesa. Era una persona amb la qual era fàcil i agraït discutir, però difícil barallar-s'hi.

Hi ha algunes coses que van associades al Pep: el cava, per la seva afició a les xapes i els caragols, que li agradaven amb bogeria. Dues aficions de les quals ens va fer gaudir a nosaltres també.

PD: Te'n vas anar divent-nos una bona paella d'arròs. Li pots dir a l'Eduard que t'ensenyi a fer-ne, si és que en sap, i així podràs pagar el deute quan ens retrobem.

Amb tot el carinyo,

■ *Marc Mestre Cavallé*

Recordant el Pep

No recordo la primera vegada que vaig veure el Pep. Era, simplement el "Pep de las Heras", així, tot junt. La primera vegada que devíem parlar segur que va ser per alguna cosa relacionada amb el teatre. Li agradava el teatre i tot el que està relacionat amb la cultura. I xerrar, tenir contacte amb la gent també li agradava. Recordo la "baralla" que va tenir amb l'Ismael a platea en un festival d'estiu, tot organitzat prèviament, és clar!. I a Mar i Cel... fent de rei. No tenia mai un "no" i, si no tenia mes remei, li sabia molt de greu.

Fa 3 anys ens van oferir actuar al "Mussart" i al "A Vilaplana és Nadal". Evidentment vam dir que si. Poder actuar al costat d'actors professionals no passa cada dia. I vam començar els assaigs, que a vegades es convertien en llargues nits de cultura, de política, de xerrar de tot, d'arreglar el món, sopars... És allí on vaig conèixer el Pep. Rialler, sempre content. Sempre amb un gotet de vi o altre beguda. I quan parlava de les seves netes se li il·luminava la cara d'una manera... Era el "Pep de las Heras", així, tot junt. Et trobem a faltar, Pep. Et trobarem molt a faltar.

■ ■ ■

Paraules al Pep

■ *Amics del Teatre*

DIMECRES DE CENDRA, de T.S.Eliot

Traducció d'Alfred Sargatal

(I)

Com que no espero tornar mai més,
com que no espero,
com que no espero tornar
a desitjar els dons d'aquest i les oportunitats d'aquell altre,
ja no m'afanyo en l'afany de tals coses.
Per què jo hauria de lamentar
el poder esvanit del reialme habitual?

Com que no espero conèixer mai
la insegura glòria de l'hora positiva,
com que crec que no,
com que sé que no he de conèixer
l'únic veritable poder transitori;
com que no puc beure
allà on floreixen els arbres i brollen les deus, car allà res no torna a ser...

Com que sé que el temps és sempre temps,
i el lloc és sempre i només lloc,
i que el que és real ho és només per un moment
i només en un sol lloc,
m'alegro que les coses siguin com són,
i renuncio al meu semblant,
i renuncio a la meua veu,
perquè no espero tornar mai més.
Per això m'alegro, perquè haig d'inventar quelcom
en què pugui delectar-me
i prego a Déu que tingui pietat de nosaltres,
i prego que jo pugui oblidar
això que amb mi mateix discuteixo massa
i explico en excés.
Perquè no espero tornar mai més
que aquestes paraules responguin
d'allò que és un fet, perquè no es repeteixi
tant de bo el judici no sigui massa sever amb nosaltres.

Com que aquestes ales ja incapaces de volar
no són sinó aspes per batre l'aire,
l'aire que ara és tan tènue i sec,
més tènue i més sec que no pas la voluntat,
ensenyeu-nos a fer cas i a no fer cas;
ensenyeu-nos a estar tranquils.

Pregueu per nosaltres pecadors ara i a l'hora de la nostra mort,
pregueu per nosaltres ara i a l'hora de la nostra mort.

SI COMENÇA EL DIA I JO NO SÓC AQUÍ, de David Romano

Traducció de Francesc Cerro-Ferran

Si demà comença el dia i jo no sóc aquí;
si el sol s'aixeca i tens els ulls plorosos per mi;
m'agradaria que no fos així i penséssis
en totes les coses boniques que avui ens podríem dir.
Sé com t'has preocupat per mi i com jo ho he fet per tu,
i sé que cada instant que em recordes, és perquè m'has perdut.

Quan despunti el dia i jo no estigui al teu costat,
pensa si us plau que ha vingut un àngel del cel estant
i m'ha anunciat que el meu lloc es troba més enllà
on no hi sou els que sempre he estimat.

A mesura que m'allunyi arrencaré el plor
sabent que encara era molt jove perquè m'arribés la mort.
Tenia molt per viure i moltes coses a fer
i era impossible pensar que no hi podria ser.
He recordat l'amor que ens teníem i tot el que vam compartir,
i si pogués tornar per un segon a aquest món
t'abraçaria i et besaria amb un somriure pregon.

Però sé molt bé que això no podrà ser
perquè el buit i el record ho omple tot:
les petites coses que no tornaran,
tant punyents com els pensaments i la tristor que nit i dia m'embargaran.

Més tard arribaré a un lloc que en faré casa nova.
I algú, des del seu tron daurat, obrint els ulls somriurà i dirà:
"-Heus ací l'eternitat, allò que tots busqueu.

Aquí torna a començar la vida,
lluny del que en la terra vau ser.
Aquí no hi ha demà, només present
ja que cada dia és el mateix i no existeix el passat.
No importa el què vas fer, si vas ser bo o desgraciat,
ara ets un ésser lliure i has de viure en llibertat."

Així que si demà comença un nou dia, i no estic al teu costat,
pensa que no estaré tan lluny, em tindràs molt a prop.
No hi haurà cadenes que ens lliguin ni cor que ens pugui separar;
serem lliures per sempre i algun dia, segur, ens tornarem a retrobar.»

SPONSAE MEAE, de Josep Sebastià Pons

"Quan seré un pobre mort, abandoneu mon cos
en aquella garriga i vora la figuera,
que bressarà la nit amb sa remor lleugera,
lluïnt a cada fulla l'estel pietadós.
Quan seré un pobre mort, deixeu a l'abandó,
estepa i romaní sobre la terra amiga,
i que rafi la font en aquella garriga,
abrigant sa mirada, sensible a la fredor.

Girarà sense fressa una ombra de fullatge.
En la serenitat de la vessant salvatge,
vindran a esquel·lejar les cabres del matí.
I si vas, mon esposa, a la soledat clara,
no passis pena, no, que hi seré viu com ara.
La figuera i la font hi parlaran per mi."

■ ■ ■

In memoriam JOSEP DE LAS HERAS

A REVEURE, AMIC

■ *Jordi Balsells Marcó.*

No sé com fer-ho, Pep. M'han demanat que escrigui un article en record teu per a Lo Pedrís de Vilaplana. Si hi fossis t'ho consultaria, però no hi ets. Se m'amunteguen els records mentre sona de fons una versió de "Venedor d'amor" sobre el poema de Salvat-Passeig de l'Oriol Tramvia de fa una pila d'anys, però a tu et faria molta gràcia, ho sé, fa molt temps en feies l'entrada i rèiem molt...." carece de esa desfachatez vandálica con que puso rock a textos de Foix y Espriu, es una pieza amazacotada,... " i vinga riure. Quants anys, Pep, érem molt joves, a l'institut i de seguida vàrem connectar. Temps final del franquisme, tot estava per a descobrir i tot ens meravellava malgrat l'època de color gris que ens tocava viure, però li posàvem colors de manera ingènua i naïf. Descoberta de la política, de les noies, de les festes d'estudiants, de guitarres i cançons, de poetes, de teatre i del nostre país. I tu amb el somriure ample i franc.

Enfilem junts temps de cau, de sortides a la muntanya, de reunions fins a altes hores de la matinada, de cantar, de riure, de riure molt, temps de descobrir el compromís amb el país i amb els

nostres. Temps de reivindicar "Llibertat d'expressió", quina paradoxa, quaranta anys més tard encara ho estem reivindicant. Companys de Vilaplana organitzen una jornada de debats entorn d'aquesta campanya i nosaltres cap allà. I s'hi forgen amistats i complicitats. Comencem el viatge a Itaca.

I la buscàvem amb la Companyia Il·limitada, acampades, excursions i campaments. I amunt i avall, sempre amb la teva energia i la teva rialla, i rèiem molt, em sembla que ja ho he dit abans,... però era així. I trobem La Bartra, i tornem-hi, una altra aventura. Més reunions, més trobades, més sessions de cine, més cançons, treball, consciència i riure plegats. I arriba l'any 78 i tu i jo, amb poca diferència de temps marxem lluny de casa a llocs diferents. Les cartes, que en aquella època i circumstància eren la manera habitual de comunicar-se ens mantenen en contacte i tu vas venir a veure'm uns pocs dies a les illes al mig de l'Atlàntic. Ens ho vam passar molt bé (a Canàries). I vam tornar a riure, i molt. Te'n recordes?. El Juan Luís em descobria a Camarón i tu al·lucinaves. Per cert, Camarón cantava molt bé la tristesa, i ara que no hi ets hi ha dies que m'acompanya.

A meitat de l'any 80 tornem de nou a casa i reprenem les nostres aventures. Nous temps, nous i vells amics junts volent canviar-ho i descobrir-ho tot. Taronjada Natural, tradicions, festes, treball. Al setembre anem de festa per la comarca i amb els amics de Vilaplana hi va la Rosa i comença una gran amistat. Al cap de pocs dies, Moustaki a

Vilaplana i ja hi som la colla junts. Recordo que va ser un dia especial, t'agradava molt el Moustaki. Comencem una època intensa i apassionada. Pensem en el país i en la societat que desitgem, el discutim, aprenem a estimar. Acampades a La Mussara, llargues xerrades i cantades a ca la Rosa. Balls de festa, amics i coneeguts, i Quilapayún (a Vilaplana, on havia de ser?) ...

Els anys a venir són anys ja de realització personal i familiar i ens acompanyem en dies especialment feliços. Tot i que físicament no ens vèiem tant, t'he sentit sempre molt a prop meu. Em va alegrar molt saber que amb els bons amics de Vilaplana et dedicaves al teatre. Ho comentàvem a les darreres trobades que vam fer.

He d'acabar Pep, al començar he dit que no hi eres per ajudar-me, però veig que ho has fet. Com sempre, amic meu. Hi ets i et mantindrem viu en el record tots els que t'estimem. Deixo el final en paraules de l'Ovidi :

Tot ben senzill
i ben alegre.
Em creureu mort.
Jo no hauré mort.
Faré vacances!

Una abraçada immensa

■ ■ ■

ENTRA A LA ROTONDA SENSE MIRAR

■ *Antonia Farré Santfeliu*

Si hagués de triar alguna cosa de la qual no pogués prescindir seria un camí. M'agraden els camins, els de pedres, els de terra, no tant els de sorra, els poblats d'herbes, els estovats per l'aigua, els de vida, els de taula, el asfaltats... Qui bé em coneix, sap de la meua passió per les carreteres, i les autopistes, camins ràpids i sobris.

De tots aquests camins físics i vitals, n'hi ha que desapareixen, que queden en el record i d'aquests que ja no hi són en destaco un que va formar part de la meua vida: la carretera antiga de Reus a Tarragona, un trajecte que no puc separar de dues persones estimades, la Carme i el seu germà, el Pep de Las Heras.

Durant mesos, el Pep ens va acompanyar a l'Escola de Magisteri, a la Normal. De bon matí em passaven a recollir i enfilàvem carretera amunt. De paraules n'articulàvem poques en aquell trajecte. Era quan ens aturàvem a la carretera de Tarragona, prop de la Imperial Tarraco, que ens desvetllàvem sobtadament per contemplar astorades, la Carme i jo, com el Pep s'aven- turava cada dia a ser el primer a creuar aquella maleïda rotonda. Amb la mirada

fixa cap endavant, s'escolava per entre els cotxes que mig parats, fins i tot algun creuat, no aconseguien reaccionar davant l'astúcia del Pep que els avançava per ser el primer a sortir d'aquell garbuix de vehicles que intentaven transitar- hi. Com t'atreveixes a entrar- hi? Jo no seria capaç- li dèiem entre espantades i divertides. Has d'entrar a la rotonda sense mirar, ens deia enjogassat.

Sempre havia pensat que no en sabria, d'entrar a la rotonda. Era una imatge que m'horroritzava. Amb el carnet a la mà, un bon dia vaig haver d'entrar- hi. Les paraules del Pep se'm van fer tan presents com les botzines dels cotxes que m'hi empenyien, no us negaré que vaig vacil·lar, però m'hi vaig endinsar. Has d'entrar a la rotonda sense mirar!, i rotonda rere rotonda aquestes paraules han format part de la meua vida.

Fa tres anys el Francesc Cerro em va convidar a entrar a una rotonda, i vaig fer- ho, esclar, sense mirar. Només obrir els ulls hi vaig retrobar el Pep de Las Heras, i conèixer l'Ingrid, el Marc, l'Alba, la Soraya... També, aquesta vegada, ens aplegava una carretera: la de Reus a Vilaplana, que ens portava cap als versos, les tertúlies i les rialles compartides, i ben plena de rotondes! Però, ai las, a les rotondes sempre s'hi ha de circular, no t'hi pots aturar, i aquesta vegada tu, Pep, n'has sortit sense mirar! Pep, et devies oblidar que era entrar sense mirar...

Continuo entrant a la rotonda i no puc deixar de pensar en el Pep quan m'hi endinso. Però ara sí que miro, Pep! I em ve l'últim brindis de matinada, amb bons amics i de color de whisky.

■ ■ ■

**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

TECPERVAL, S.L.

TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS

Carles Bonet Juanpere
INGENYER ELÈCTRIC

Camí de l'Aleixar, núm, 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

In memoriam JOSEP DE LAS HERAS

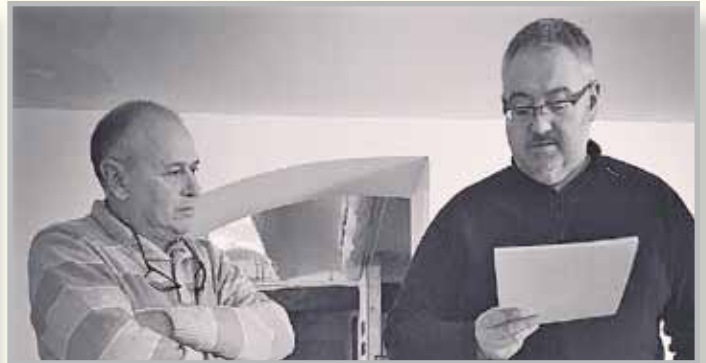

Dels teus amics.

Hom, per atzar, un vell jardí coneixeria,
ben a recer, de brollador ben clar,
amb peixos d'or que hi fan més alegria.
De mi dirien nens amb molles a la mà:
— És el senyor de cada dia.

(J. Carner)

Naixements

■ *Redacció*

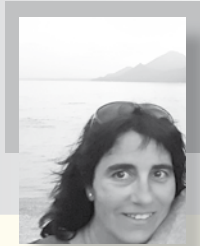

Anaïs Flores Rabascall
22 de gener de 2018

Paula de las Heras Ramon
3 d'agost del 2018

ACTIVITATS

■ *Dolors Sentís*

ANEM A BUSCAR EL TIÓ A VILAPLANA 2018

Pensàvem que els tions ja no arribarien a Vilaplana, però finalment, un caçador ens va dir que havia vist rastre cap a Terra Santa.....doncs som-hi!!!

Diumenge 16 de desembre de bon matí, disset intrèpids buscadors de tions van marxar camí dels Garrigots amunt. A mig camí, en una esplanada ben plana i gran, vam recuperar forces amb un bon esmorzar i sant tornem-hi!!! Cap a buscar els tions.

Entre crits i corredisses arribàvem

a la caseta que popularment coneixem com a Terra Santa (nom que li va posar el Salvador, gràcies!!), però no els trovàrem!! Una mica més enllà, entre matolls i pins i algun bolet sec, vam començar a intuir les barretines vermelles que ressaltaven amb tanta verdor. Visca!!!! Ja els havíem trobat!! Quin fred que tenien!!! Estaven tan prims...feien una carona!!!

Tots els nens i nenes, van agafar els seu tió estimat i pares i mares vam preparar un bon vermut per celebrar l'arribada.

Entre riures, plors d'emoció i bona companyia, vam acabar la festa davant la caseta, amb una miranda excel·lent de tot Vilaplana i voltants.

L'ampa de l'escola Cingle Roig, agraeix al Sr. Pàmies la seva col·laboració i a tots els pares i mares que participen desinteressadament en els actes que amb bona voluntat organitza l'Ampa.

Fins l'any que ve!!

CARNAVAL 2019 A VILAPLANA

ANEM A LA CARNISSERIA DEL POBLE!!!

Es nens i nenes de Cicle Inicial vam anar a la carnisseria a veure com la Matilde feia la llonganissa. Primer de tot ens va ensenyar algunes parts del porc: una careta, unes potes, un cor, una llengua, un tros de galta i un pulmó.

Després va agafar la carn per fer la llonganissa i la va passar per la trituradora. Quan va tenir la carn picada va posar la sal i el pebre i ho va barrejar tot.

Després, amb una altra màquina, va anar omplint els budells de corder amb la carn picada. La carn sortia molt ràpid i s'anava fent la llonganissa.

La Matilde ens va regalar un tros de llonganissa a cada nen i nena i també un trosset de gall d'indi. I us podem dir que estava boníssima!!!! Gràcies Matilde i Cristina per rebre'ns i ensenyar-nos com se fa la llonganissa.

De segur que tornarem a fer-vos una visita!!!

Classe del Bosc Màgic.

Tururuuut Tuuruuut!!! Ja arriba el carnaval!!!

Es fa saber: a tots els habitants de Vilaplana que el dia 2 de març, dissabte de disbauxa, se celebrarà la festa del carnestoltes per 4rt any consecutiu.

Hi haurà rua de llum amb disco mòbil inclosa, parada a la plaça de la Vila per fardar de disfressa i fer una mica de ballaruca.

Continuarem la festa al casal, amb ball i concurs de disfresses. Berenar de franc per tots els nens i nenes disfressats!! Gentilesa del nostre cafeter. Gràcies!!!

Així doncs, com a rei carnestoltes, us convido a que gaudiu de la festa, que no us deixeu enredar per anar a Reus....no fan un carnaval tan autèntic i genuí com el nostre, i tan baratet!!!

Les disfresses comencen a tenir un nivell de confecció d'alta costura. Les ments pensants estan assolint cotes molt altes, ja que els temes de les disfresses son cada vegada més originals, mes ben trobats, es nota que ho fan amb il·lusió i que estan orgullosos de lluir els seus dissenys al poble.

Si algú els vol veure..., que vingui a Vilaplana!!!

Com a rei, vull agrair la participació del Jordi de la botiga de queviures Vilaplana, ha patrocinat els premis pels més petits, com també al Grup de Jovens de Vilaplana que ha cedit el seu altaveu portàtil per fer molt de soroll.

Gràcies a tots i bon carnestoltes!!!

CONCURS:

1er. Infantil:

Roger Mariné, l'Espantaocells del grup
"La granja de la Paula"

1er. Adult:

Joan Bartolí, John Darling del grup "Peter Pan"

1er Grup:

"Alicia al país de les meravelles"

■■■

CARNAVAL A L'ESCOLA: LA CLASSE DELS BARRETS MÀGICS

Els nens i nenes de la classe dels petits de l'Escola Cingle Roig aquest curs som la classe dels Barrets Màgics.

De moment, hem vist que hi ha diferents personatges que tenen barrets màgics, entre ells LES BRUIXES.

I QUÈ SABEM DE LES BRUIXES?

LES BRUIXES TENEN EL BARRET PUNXEGUT.

LES BRUIXES NO TENEN CUA.

LES BRUIXES SURTEN PER LA NIT.

LES BRUIXES TENEN UNA ESCOMBRA PER VOLAR.

LES BRUIXES PORTEN: UN BARRET, UNA CAPA I UNA ESCOMBRA.

CARNAVAL MÀGIC

El passat divendres 1 de març vam celebrar el carnaval de l'escola amb una ja tradicional rua per tot el poble. Els companys de cicle superior ens amenitzaven amb una sorollosa i espectacular batucada. A més, en alguns punts del poble, vam demostrar que els mags també saben ballar fent una coreografia molt marxosa. Ens van acompanyar molts pares i mares que van ajudar-nos a gaudir d'un carnaval realment màgic.

CARNAVAL A L'ESCOLA

TOTES LES NENES I NENS DE l'Escola Cingle Roig VAM TRIAR DISFRESSAR-NOS DE MAGS AQUEST CARNAVAL.

LA NOSTRA DISFRESSA ESTAVA FETA PER:

- UNA CAPA
- UN BARRET
- UNA VARETA
- I PANTALONS NEGRES.

ENS HO VAM PASSAR MOLT BÉ.

Classe d'infantil

C. Casal, 3 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

UN CARNAVAL MÀGIC

El carnaval sempre és una festa ben divertida en què totes i tots ens ho passem d'allò més bé amb les disfresses, els balls i la gresca que fem durant la setmana. Aquest any, la Reina Carnestoltes va arribar a l'escola amb les piles ben carregades i amb ganes de passar-ho molt bé. A continuació, podeu llegir el pregó que va fer a l'arribar!

Bon dia, un any més torno a ser aquí! I he vist que aquest any la cosa va de màgia i que us disfresseu de mags i magues! Doncs us volia dir que m'ha agradat tant la idea que jo també m'hi he apuntat. Us agrada la meua disfressa??? A més a més, vinc carregada de trucs de màgia espectaculars que us deixaran a tots i totes amb la boca oberta!

Com heu pogut veure, el primer truc us l'acabo de fer ara mateix, ja que amb l'ajuda dels unicorns màgics acabo d'aparèixer en aquesta escola per sorpresa! I he vingut aquí amb vosaltres per complir una missió. Sabeu quina és??? Doncs controlar el bon funcionament del Carnestoltes i que tots i totes estigueu molt contents i gaudiu d'aquesta festa.

Abans de dir les ordres que heu de seguir durant la propera setmana, però, vull aconsellar als vostres mestres:

- 1.- Al **Marc** que no es passi tot el dia al parc sinó es dispararà amb un arc.
- 2.- Al **Raúl** que no es cremi el cul.
- 3.- **Lourdes**, gràcies per no dir coses absurdes.
- 4.- Si vas a la classe de la **Irene**, "tuotto va benne".
- 5.- A La **Judith**, que tinguis "bon appetit".
- 6.- L'**Eduard** que no es passi tot el dia al bar.
- 7.- **Carlos**, traenos muchos regalos.
- 8.- **Rosa**, no t'enamoris del Brossa.
- 9.- La **Eli**, que ens ensenyi molt més Medi.
- 10.- L'**Oriol**, que no pinti amb una col.
- 11.- Amb la **Pili**, anar al menjador és com fer la mili.
- 12.- **Pilar**, dóna'ns bon dinar.
- 13.- **Natàlia**, no te'n vagis a Itàlia.
- 14.- I perquè comenci la festa, la **Conxi**, canta com el Luis Fonsi.

Seguidament, passaré a dir les ordres que heu de complir:

DILLUNS:

EL DILLUNS VINE AMB PERRUCA O UN PENTINAT DIFERENT, SI VOLS SER UN BON REFERENT.

DIMARTS:

EL DIMARTS AMB LA ROBA DELS TEUS PARES VINDRÀS, I DE RIURE NO PARARÀS.

DIMECRES:

EL DIMECRES VINE MOLT MUDAT I BEN PENTINAT.

DIJOUS:

EL DIJOUS VESTITS DE LLADRES HEU D'ANAR, PER PODER ALS PROFES ROBAR (ÉS BROMA, EH!!!)

DIVENDRES:

EL DIVENDRES DE MAGS DISFRESSATS, BALLAREM TOT EL DIA I ACABAREM CANSATS!!!!!!

GAUDIU MOLT DE LA FESTA DEL CARNESTOLTES

Durant la setmana ens vam anar disfressant cada dia amb les ordres i el dijous a la tarda vam anar a la planeta a berenar tots junts perquè era dijous gras. Vam menjar diferents menjars tradicionals i vam tastar la coca d'ou, que bona! El divendres al matí vam fer la rua pels carrers del poble tots disfressats de magues i mags! Ens ho vam passar molt bé amb els barrets de copa, les varetes màgiques i les capes! A més a més, vam fer el ball de la cançó "We will rock you" que havíem preparat a educació física i vam aconseguir que algunes mares, pares, avis, àvies... ballessin amb nosaltres.

També ens agrada molt la batucada que fan els alumnes de cicle superior, ja que cada any ens preparen uns ritmes fantàstics per ballar!

Finalment, després de tota la xerinola de la setmana, la Reina Carnestoltes es va acomiadar de nosaltres i ens va demanar que li donéssim molts records a la Vella Quaresma!

Moltes gràcies a totes i a tots per la vostra col·laboració i per fer possible un carnaval màgic!

EL CARNESTOLTES

Història del Carnaval

La festa del Carnaval és la festa del món al revés. S'escull un rei que, durant uns dies, deixa fer les coses que la resta de l'any estan prohibides o mal vistes. Tot el món es disfressa, juga, balla, canta i fa bromes. El Carnaval és un gran joc en el qual, durant unes hores, pots deixar de ser tu mateix i convertir-te en l'heroi que sempre has volgut ser.

Les arrels del Carnaval

Fa molt temps, jueus, grecs i romans ja celebraven festes semblants al Carnaval. Els romans les dedicaven als seus déus. Eren festes esbojarrades en les quals els esclaus i els soldats triaven un rei que primer manava tant com volia, però al final havia de morir.

Al llarg de la història, aquestes festes s'han intentat prohibir moltes vegades. Malgrat això, sempre han seguit existint gràcies a celebracions privades o secretes. Amb el temps, aquesta situació ha canviat i el Carnaval s'ha convertit en la festa més popular, alegre i participativa de l'any.

El Carnaval i la religió, curiositats...

El Carnaval també està molt relacionat amb la tradició cristiana. Se celebra uns dies abans del Dimecres de Cendra, dia en què comença la Quaresma. En la tradició cristiana, els 40 dies que dura la Quaresma són un temps de sacrifici en els quals, per exemple, no es pot menjar gaire. Per això, durant el Carnaval hi ha més llibertat i es trenquen moltes regles. Cal aprofitar per fer tot allò que després no es podrà fer.

Dos personatges han representat històricament la lluita entre el que signifiquen el Carnaval i la Quaresma. Per un

costat, el rei Carnestoltes, un personatge gruixut, dragador, bevedor i esbojarrat. Per l'altre, la seva enemiga, la vella Quaresma, una vella de set cames, que dejuna i és vegetariana.

Dijous Gras: comença la festa del Carnaval. Segons la tradició, és un dia per gaudir d'un menjar greixós i abundant. Els plats típics són la botifarra d'ou, la truita de botifarra i la coca de llardons.

Divendres: la festa ja està en marxa i tot el món celebra l'arribada del Carnaval. Els col·legis celebren festes de disfresses i els grups festius posen a punt els últims detalls.

Cap de setmana: és el moment de màxima diversió. El dissabte arriba el rei Carnestoltes, rei dels poca-soltes, fins el dimecres. S'organitza una comitiva que recorre tot el poble i es llegeix un pregó en el qual es fan bromes sobre moltes coses. El diumenge se celebra la desfílada més important del Carnaval. Abans es feien guerres de taronges, tomàquets i clofolles d'ou plenes de farina. En algunes ciutats encara es dedica un matí a aquesta tradició. El més normal, avui en dia, són les batalles que es fan amb paperets i serpentines, el típic confetti.

Dilluns: se celebren balls a les places dels pobles

Dimarts: la gent s'adona que la llibertat que ha portat el rei no és bona per al poble. Es fa un judici públic i sempre se l'acaba condemnant a mort. El rei fa el testament, i se'l crema públicament.

Dimecres de Cendra: Per a uns, és l'últim dia del Carnaval. Per a uns altres, ja és el primer dia de la Quaresma. La tradició diu que s'ha de fer un berenar

i participar en l'enterrament de la sardina, que simbolitza el final del Carnaval.

El rei Carnestoltes, el rei de la festa

El rei del Carnaval és el centre de les festes. Cada any apareix el dissabte sota l'aparença d'un animal o d'una persona, i llegeix el pregó amb el qual s'inaugura la celebració.

En el seu pregó, el rei dóna permís per passar-s'ho bé sense limitacions: és el moment de ballar i desfilar disfressat. Però el caos i la bogeria només duren fins el dimarts. Aquest dia la gent s'adona que tant desordre no és bo.

En un judici públic, el rei és declarat culpable de tot, i se'l condemna a mort. Després de llegir el seu testament, se'l crema en públic. A partir de la mitjanit del dimarts s'acaba la festa i comença la Quaresma.

La vella Quaresma

La vella Quaresma representa l'època que ve després del Carnaval. És una vella dejunadora i vegetariana, enemiga del rei Carnestoltes. Té set cames, una per a cada setmana d'aquest període que ve després del Carnaval, i que dura 40 dies. Durant el regnat de la vella Quaresma no es poden cometre excessos com, per exemple, menjar molt.

Durant els dies de Carnaval, el rei Carnestoltes i la vella Quaresma mantenen una lluita. La vella Quaresma acaba guanyant, i s'abandonen les lleis del rei Carnestoltes: els banquetes, la festa boja i el desordre donen pas al dejuni, a l'ordre, a la calma.

Segons la tradició, els menjars abundants es canvien per un règim de sopes amb oli, verdura i aigua. Només

els diumenges es podia menjar peix. Per això, la vella Quaresma porta sempre un tros de bacallà.

Sabies que...

... les paraules Carnaval i Carnestoltes no tenen el mateix origen

La paraula "Carnestoltes" ve del llatí "Carns toldrem", que significa "privació de carn". Es refereix al temps de Quaresma, en el qual, segons la tradició, no es pot menjar carn. En canvi, la paraula "Carnaval" té dos orígens. Per un costat, ve de "Carnis avalis", que vol dir "carns privades", i que també fa referència a la Quaresma. Per l'altre, ve de "Carrus navalis", un gran vaixell amb rodes que els romans movien amb 10 o 12 cavalls i els feien desfilar per les ciutats. El carro i el vaixell representaven el cos humà; els cavalls, la força; i les regnes, la intel·ligència i la voluntat. Amb això volien dir que durant aquests dies l'home era lliure.

... el Carnaval és una festa mòbil

El Carnaval, així com la Quaresma o la Setmana Santa, són festes mòbils: cada any se celebren en diferents dates. Segueixen el calendari lunar, que es basa en la posició de la Lluna respecte a la Terra, i que no coincideix amb el calendari que solem usar. Per això, cada any, els que organitzen les festes de Carnaval

han de consultar la data als experts.

... era típic d'aquestes dates cuinar l'olla dels pobres

L'olla dels pobres era un menjar a base de carn de porc que es donava a la gent necessitada. Amb aquest acte solidari s'intentava ajudar les persones pobres a suportar el llarg període d'abstinència que venia després del Carnaval.

... el costum de disfressar-se ve de la prehistòria

Durant el paleolític i, posteriorment, en el neolític, un dels costums de les tribus de caçadors era vestir-se en els seus rituals amb pells d'animals. Amb el temps, el Carnaval ha sofert la influència de moltes civilitzacions, i cada cultura ha aportat els seus propis costums.

...i després d'una mica d'història us deixem amb el Carnaval de la nostra escola. Quina setmana plena d'emocions, desordre i diversió!!!!

Com de costum, els nens i nenes de Cicle Superior han fet els seus instruments casolans i han amenitzat la Rúa de divendres de Carnaval, i també han sigut els encarregats de la Batucada. Enguany l'hem fet una mica diferent, per a nosaltres ha sigut més difícil, però ha sortit súper bé. Amunt els BATUCATS!!!

Els Barret Màgics també ens han fet ballar amb una dansa que havien preparat a la classe de música amb la Rosa:

"Ara arriba carnestoltes". Al final van fer ballar als papes, mames, avis, àvies, tietes, tiets, veïs..., als mestres i fins i tot a la Pili!!!!

Ufff, quantes coses que hem fet enguany... espereu, que se'ns oblidia el ball de tota l'escola que vam preparar amb el Carlos, "We will rock you", encara estem ballant-lo per l'escola. Carlos, ens ha encantat!!

■ ■ ■

FORN DE PA I PASTISSERIA
Llauradó
PA CUIT AMB LLENYA
Avgda Dr. Vilaseca 10 Avgda Joaquim Mir 11
Tel. 31 54 52 Tel. 81 50 04
REUS L'ALEIXAR

**SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA**

COMERCIAL REUS 4atre
C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67
E-mail: ventas@cr4.es

Descom

PETIT d'kastro
www.facebook.com/petitdkastro
PLAÇA de L'ESGLÉSIA i de L'AJUNTAMENT de VILALLONGA del CAMP - telèfon 977840939

VIALMA SAT **Esclofolladora d'avellanes**

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c.e: salsa@maptel.es

Vilaplana i la nau Apilo XII

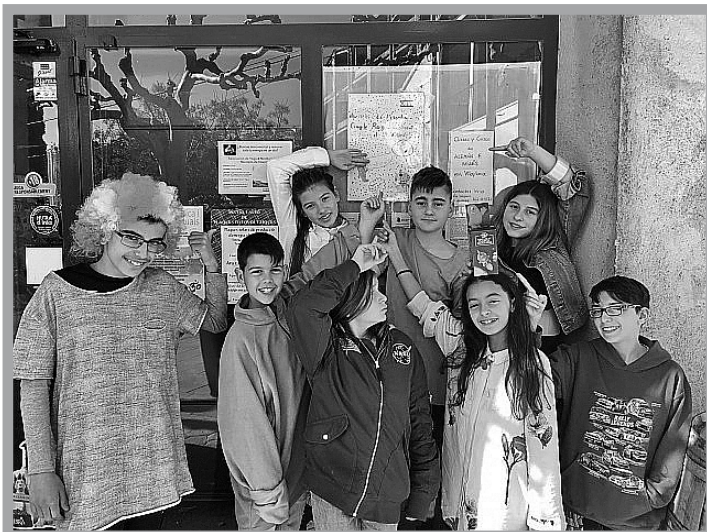
En aquesta escola ens preocupem molt pel medi ambient (no tenim el distintiu d'escola verda en và) i, una de les moltes coses que aquests alumnes fan per demostrar-ho, és el projecte de l'Apilo XII, en què s'intenta involucrar a tots els habitants i comerços del poble en la recollida de piles.

Per aconseguir-ho, tots els alumnes del Cingle Roig van elaborar uns cartells "propagandístics" que van repartir per tots els comerços de la vila juntament amb petits contenidors de piles que ells mateixos s'encarreguen d'anar recollint i buidant al contenidor gran que tenim a l'escola.

Val a dir que la resposta dels vilaplanencs està éssent excel·lent ja que tothom està col·laborant moltíssim en aquesta campanya de recollida de piles. I és que la motivació és major quan a sobre d'estar cuidant el medi ambient, també estàs concursant amb les altres escoles de Catalunya per guanyar un premi al poble que més piles reculli en total i un altre al nombre de piles recollides per alumne.

Per acabar de recolzar el projecte també va venir a l'escola un representant d'Apilo XII a fer un taller per als alumnes de cicle mitjà i cicle superior en què, després de fer-nos una detallada explicació sobre les piles i la gran incidència que té el seu reciclatge en el medi ambient (i resoldre tots els dubtes que els nostres curiosos alumnes li plantejaven), ens va ensenyar, com si de Mc Gyver es tractés, a fabricar una pila amb una llimona, un clau i una moneda de cinc cèntims que va fer les delícies d'aquests petits guardians del medi ambient que tenim aquí al Cingle Roig.

Marc Masi

EL SAXÒFON

Al desembre i al gener, els nens i les nenes d'Educació Infantil, han rebut una grata sorpresa, l'Aidan i l'Adriel, han vingut amb el seu saxòfon des d'Alacant perquè els petits de l'escola poguessin viure en directe aquest instrument.

Els alacantins van tocar unes obres que van preparar per a ells i la resta vam quedar bocabadats.

Quina sort!!! Hem escoltat, tocat i BUFAT el saxòfon!! Ens ho hem passat pipa, hem rigut molt!!! Ens encanta descobrir!!!!

CURIOSITATS... HISTÒRIA DEL SAXÒFON

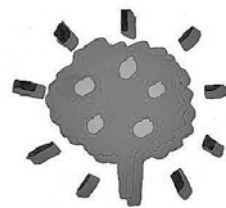
Instrument de la família del vent-fusta, de llengüeta senzilla i tub metàl·lic de perforació cònica, construït normalment de llautó.

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

Escuela Verda

TRAÍEM LES PLANTES AL CARRER!!!

Com ja sabeu, la nostra escola és Escola Verda. Ja fa anys que participem d'aquest programa i també assistim a un seminari on ens reunim amb altres escoles del nostre territori.

En aquest seminari ens reunim per conèixer noves propostes i accions per poder fer-les després, des de l'escola. En una d'aquestes sessions, on hi anem totes les escoles, vam decidir fer una acció conjunta. Aquesta va consistir en decidir conjuntament que celebrariem: *El Dia de la Fascinació de les Plantes*, que és el dia 18 de maig. Però al veure que el 18 cau en dissabte, vam decidir que ho celebrariem el dia **17 de maig** que és divendres.

El que us volem demanar des de l'escola és que el 17 de maig treieu totes les vostres plantes i flors al carrer i així poder veure una **VILAPLANA BEN FLORIDA**.

Les escoles de la Selva del Camp, Alforja, Duesaigües, Riudecols, Montbrí del camp, Mont-roig del Camp, l'Aleixar, Vilanova d'Escornalbou, Vinnyols i els Arcs i també la nostra escola de Vilaplana, participarem d'aquesta iniciativa i també treurem les nostres plantes i flors de l'escola al carrer!

Recordeu que el 17 de maig, **TRAÍEM LES PLANTES AL CARRER!!!**

L'ESCOLA DE VILAPLANA, ESCOLA VERDA!!!

El dijous 7 de març, el comitè ambiental de la nostra escola va anar a Falset a un Fòrum d'Escoles Verdes. Allí es va reunir amb altres escoles del Priorat i del Baix Camp.

La jornada va començar amb la benvinguda d'un representant de l'ajuntament del poble i el Jesús, el nostre inspector d'educació. Després vam fer el *Mercat d'Intercanvi d'experiències* on, a més de compartir algunes de les nostres accions, també en vam poder conèixer d'altres que fan les nostres escoles veïnes.

La Sílvia i el Martí, els nostres representants, les van explicar molt bé. Van parlar d'algunes de *les sortides que fem pel nostre entorn*:

El Projecte Rius: anem al riu que hi ha a la font de les Creus i fem una anàlisi de l'aigua, mirem els animalons que hi trobem i netegem una mica l'espai,

l'Hort: el tenim a prop i l'hem engegat aquest any amb l'ajuda d'alguns pares de l'escola i

les sortides a la rasa dels més petits de l'escola.

Després, els mestres vam fer unes dinàmiques i els alumnes unes altres, amb els monitors del programa. Van ser molt interessants i xules.

Vam dinar tots junts a l'ermita de Sant Gregori, on vam poder visitar l'església i vam pujar al mirador, des d'on vam veure el poble i els voltants. També vam fer dos tallers: vam fer menjadores d'ocells amb pinyes i menjar d'ocells i també vam decorar i penjar caixes-nius.

Va ser molt xulo poder conèixer gent d'altres escoles i poder compartir experiències i veure'n de noves!

Comitè ambiental

Escola Cingle Roig: Comitè ambiental

Mercedes-Benz
The best or nothing.

AUTOLICA

Concessionari Oficial Mercedes-Benz

Nacional 340, km 248, TARRAGONA. Tel.: 97 755 42 86. Pol. Ind. Estació de Mercaderies, Parçel·la 1, L'ALDEA. Tel.: 97 745 18 38.

Recasens i Mercadé 13, Pol. Agro-Reus, REUS. Tel.: 97 732 60 20.

info@autolicatarragona.es. www.tarragonaaautolica.mercedes-benz.es

NOTTING HILL CARNIVAL

■ *Eduard López*

When we think of Carnival, Great Britain is not the first country that comes to our head, but paradoxically, Notting Hill Carnival in London is the biggest street festival in Europe, attracting around one million people each year. Today it is a celebration of the culture and heritage of the British West Indian community — but, surprisingly, it didn't start out this way.

The fiesta can of course be traced back to Caribbean origins and the carnivals held in the early 19th century following the abolition of slavery. Particularly strong in Trinidad, the carnivals involved elements recognisable today, in particular that of Mas (short for Masquerade), in which Trinidadians dressed up in costumes that parodied European fashions. ?

The carnival of the 20th century evolved from the efforts of two remarkable women, Claudia Jones and Rhaune Laslett, both of whom were inspired by the terrible racial tension of the 1950s. Notting Hill had one of the most concentrated populations of West Indians in the country, following a mass influx in response to the post-WWII labour shortage.

Claudia Jones was a talented Trinidadian activist, expelled from America in 1955 on account of her Communism and deported to Britain. In 1958, she founded the UK's first black newspaper, *The West Indian Gazette*, and a year later organised a 'Caribbean carnival'. The event was televised by the BBC, hoping to build bridges between warring

communities by showcasing Caribbean culture. Held indoors in January, Jones' carnival was popular with West Indians but was far from an authentic carnival atmosphere.

Laslett — who was of Native American and Russian descent — was already an established figure, working towards healing racial and class-based tensions in the area through a range of initiatives. She maintained that the idea for the festival came to her in a vision, during which she saw a multi-racial community dancing joyfully together in the streets.

Laslett's festival was held in collaboration with the London Free School, which she founded with political activist, journalist and photographer John Hopkins. Whereas Jones' event had had a Caribbean focus, Laslett's sought to encourage communication and communal participation between a variety of cultures — participants came from India, Czechoslovakia, Nigeria, Ireland, Ghana, the West Indies and many others. Significantly, however, Laslett invited popular Trinidadian musician Russell Henderson to play with his steel-pan band, one of only a few in the country. Henderson and his group went for an impromptu parade down the streets of Notting Hill, drawing Caribbeans with the sounds of home — the first Notting Hill procession.

The Notting Hill Carnival has been held every year since 1966, becoming a distinctly Caribbean celebration by 1976. It has often faced closure, being marred by violence in several years, and suffering from negative media coverage

— a trait which seems to be repeating this year.

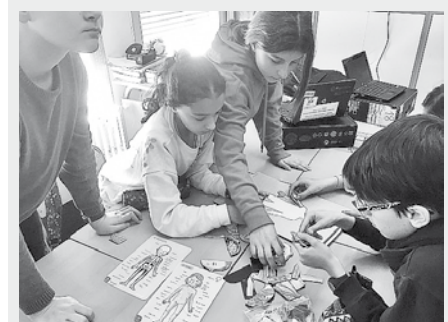
■ ■ ■

LE CORPS HUMAIN

Les élèves de sixième ont fait un travail d'investigation. Ils et elles ont cherché des parties du corps humain pour compléter l'information du livre de l'école. Il a été une activité très intéressante pour les élèves, en effet ils ont voulu rechercher aussi, les parties de l'oreille et des yeux.

Ils ont utilisé une tablette pour faire ses photos et pour pouvoir écrire les noms du corps avec des étiquettes.

VILAPLANA

DESCOBERTA BOTÀNICO-MEDICINAL PER LA MUSSARA

(CAPÍTOL 6)

■ *Ramon Gausachs*

Prop de ca l'Estudiant descobrí una subespècie de *Salvia officinalis* de fulles una mica diferents, no tan esponjoses, que no vaig saber identificar però de les quals recollí unes poques per intentar apaivagar unes sufocacions que havia notat en la Prudència; recordà també haver vist aquesta sàlvia prop del Bosquet.

— Mira, Josep Maria, aquesta sàlvia crec que deu ser una subespècie anomenada del Montsant. És més robusta, les fulles són una mica diferents i té les tiges més llargues. La sàlvia és una de les plantes més populars i beneficioses per a les dones.

— Si no m'erro —va dir el jove—, em sona una dita d'aquí que diu: "No temis la mort si tens la sàlvia a l'hort".

— N'hi ha moltes de dites sobre les bondats de la sàlvia, i totes en aquesta línia. Durant segles va tenir molt bona fama per la seva polivalència, però deixant de banda moltes creences populars que s'han demostrat falses, cal destacar, per la seva base empírica i per la seva composició de substàncies d'acció estrogènica, els bons resultats que dona a l'hora de regular el cicle menstrual i la menopausa: minva les sufocacions, els fogots, la suor nocturna durant la menopausa... —vaig explicar mentre recordava un fragment de la carta que fa anys m'envià Jordi Figuerola, herbolari de Reus:

"És emmenagoga, per la qual cosa regularitza la menstruació, calma els dolors menstruals i combat els trastorns de la menopausa, doncs té una substància semblant a la foliculina (hormona ovàrica)."

— Però cal prendre-la amb moderació. El seu contingut en tuïona fa que un consum excessiu o innecessari provoqui tremolors o convulsions en persones sensibles a aquesta substància. Una mostra de que les plantes, per molt naturals que

siguin, no són innòcues. Són una combinació de compostos bioquímics que sempre produeixen uns efectes sobre l'organisme, bons o dolents. S'ha d'anar en compte amb això.

— Molt bé, Ramon. Hem quedat abans que la cervesa era sana, no? —preguntà en Josep Maria.

— No hem quedat de cap manera —vaig respondre somrient i endevinant les intencions del seu interlocutor—, però si el que vols es fer una mica de salut al refugi, pago jo.

— D'acord! Escolta, em podries fer un article per a *Lo Pedrís* explicant tot això de les herbes medicinals de La Mussara, Vilaplana, Prades...?

— Ho podria intentar, però m'agradaria que me'l supervisés l'Alba Borràs, que fa cursos al GEPEC sobre herbes remeieres d'aquí, de La Mussara. Ella sí que en deu saber... Et sembla?

— Em sembla bé. Vejam què surt...

FINAL

BIBLIOGRAFIA BÀSICA:

Agustench, Anton. *Records de La Mussara*. EN NEGRE-PRAGMA. 2005.

AA.VV. *Etnobotànica a les muntanyes de Prades*. Centre d'Història Natural de la Conca de Barberà. Montblanc, 2011.

Casals, Carles. *Plantes medicinals de les muntanyes de Prades*. Rebol: Butlletí del Centre d'Història Natural de la Conca de Barberà, núm. 10. Montblanc, 1995.

Cavallé Joan. *Medicina Popular a Alcover. Les Plantes Medicinals*. Butlletí del Centre d'Estudis Alcoverencs, núm. 6. Alcover, 1979.

Forcadell, Josep Maria. *Plantes remeieres i verinoses*. GEPEC, setembre, 2001.

Gausachs, Ramon. *Almusara. Lo qu'amaga la boira*. PAGÈS EDITORS, 2017.

Gausachs, Ramon. *Les herbes remeieres. De la cultura popular al fàrmac. Una aproximació etnobotànica*. RAFAEL DALMAU EDITORS, 2007-2008.

Insa, Josep. *La vida tradicional a les muntanyes de Prades*. COSSETÀNIA EDICIONS. 2003.

...

pintura decorativa

Alvar Juanpere Olivé

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

■ Montse Argerich

L'any s'estrena amb aquestes tres gales, una darrera l'altra. En la primera, la nit del cinema català, es lliuren el **Premis Gaudí**. Enguany la Millor pel·lícula catalana en llengua no catalana (no la millor peli catalana en català, que és un altre premi) ha estat **Entre dos aguas**. Venia ja triomfadora del Festival de San Sebastián i això la col·locava com a predilecta a les travesses. És un drama que continua, dotze anys després, la història dels dos germans gitanos de *La Leyenda del tiempo*. Aquells adolescents ara són homes, en un relat de ficció en el que hi ha molta veritat, la de les vides estancades condemnades a no remuntar. **Isaki Lacuesta**, també premiat com a Millor director per la mateixa peli, deia que havia utilitzat títols amb referents musicals en les dues (*La leyenda del tiempo* és un àlbum de Camarón de la Isla i *Entre dos aguas* és de Paco de Lucía) però altres títols com *No hay salida*, *Carne de cañón*... haurien estat més explícits. D'això va *Entre dos aguas*.

El premi a Millor Actor va ser pel protagonista d'aquesta mateixa pel·lícula, **Israel Gómez**, actor no professional que també va participar de nen a l'anterior. L'isra aporta algunes de les veritats de la ficció d'*Entre dos aguas*, com la mort tràgica del pare, el tatuatge a l'esquena que recrea aquell assassinat, l'analfabetisme (realment l'actor tampoc va aprendre a llegir ni a escriure de petit) o la mare i el part amb el naixement de la nena (la seva dona i la seva filla reals).

Els premis a Millor actriu i Millor actriu de repartiment van ser per **Lola Dueñas** i **Anna Castillo** a *Viaje al cuarto de una madre*, una petita

De Gaudís, Goyas i Òscars

gran peli de la que ja ens vam enamorar al REC19. Elles dues, darrera d'una "taula camilla", en un retrat d'amor entre mare i filla tan ben interpretat que mereixia, sense cap dubte, el reconeixement amb aquests dos premis. **L'Oriol Pla**, va rebre el premi a Millor actor de repartiment per *Petra*, una peli que no he vist i per tant, no puc dir-ne res. Però a favor d'ell diria que, tot i ser actor de moda (i això fa molt), se'l coneix en bons papers, com és el cas d'*Incerta glòria*, peli per la qual va rebre el mateix guardó l'any passat.

Torna a quedar-se sense premi Sergi López, que ha estat nominat en moltes ocasions i enguany repeteix decepció amb *La vida lliure* de Marc Recha. Inesperadament també, una peli molt nominada, *El fotógrafo de Mauthausen*, ha estat molt poc premiada. Però per mi el major desencant ha estat el del premi al Millor documental. L'ha rebut **Petit**, que fa el seguiment del repte d'un gitano del Raval que compleix la promesa feta a la seva mare de muntar un espectacle al Liceu de Barcelona. No me'l carregó, no me'l puc carregar, però **Comandant Arian**, de l'Alba Sotorra, és una peça esplèndida que des del front de la guerra de Síria mostra la

lluita contra Estat Islàmic d'un potent batalló de dones comandat per l'Arian, una dona amb un únic objectiu: la llibertat per la pròxima generació de dones. Serà que és un tema poc interessant?

Al cap d'uns dies l'entusiasme, cinematogràficament parlant, decau amb els Goyas. El premi a Millor pel·lícula se l'emportà **Campeones**, una combinació de comèdia i drama en la que un entrenador de bàsquet, carregat de problemes personals i professionals, acaba convertint-se en entrenador d'un equip de persones discapacitades. No és fàcil parlar de la peli, per la por a que la crítica, si no és bona, pugui ser interpretada com una manca de sensibilitat al tema. No he trobat crítiques negatives però tampoc n'he trobat de positives, creïbles. Certament és una pel·lícula que dona visibilitat a persones que han de demostrar dia a dia el que són capaços de fer. Només per això val sobradament la pena, però per mi, ni el tema, ni que hagi estat un èxit de públic i de taquilla, ni que hagués estat presentada com a candidata a Millor pel·lícula de parla no anglesa als Òscars, la justifica com la millor peli espanyola del 18.

El Reino es va endur uns quants premis importants, a **Rodrigo Sorogoyen** com a Millor Director; a **Antonio de la Torre** com a Millor actor, un actoràs de cap a peus; i a **Luís Zahera** com a Millor actor secundari. Segur una bona peli, no ho sé encara... em cal trobar el bon moment per un relat d'intriga en la política autonòmica i nacional, de traïcions, de filtracions, de trames de corrupció, d'escàndols...

El premi a Millor actriu protagonista va ser per **Susi Sánchez** a *La enfermedad del domingo*, un drama sobre el retrobament, després de molts anys, entre una mare i la filla abandonada quan era petita, i on les dues protagonistes estan molt bé. Sobre la Millor actriu de repartiment a **Carolina**

Yuste per *Carmen y Lola*, una història de lesbianisme en el món gitano, únicament posar en dubte si el treball del personatge supera al de qualsevol de les altres tres actrius nominades. Però no tot en els Goyas ha de ser incomprensió o desacord. Afortunadament va ser premiada **Roma** com a Millor pel·lícula iberoamericana, un homenatge d'Alfonso Cuarón a la minyona que el va criar de petit. Ha estat i és una pel·lícula molt lloada però també ha rebut dures crítiques. Mostra la docilitat i la submissió de les internes... unes dones sovint sense vida ni família pròpia, i això no ha agradat. Potser sigui veritat que és una composició d'imatges espectaculars, freda i buida, però encara que no hagi emocionat a molts, no podem posar en dubte que *Roma* és una peli preciosa.

Una altra satisfacció ha estat el Premi a Millor pel·lícula europea a **Cold War**, polonesa, una obra mestra, sí, una obra mestra en blanc i negre que relata en plena Guerra Freda, una història d'amor impossible que va i ve al llarg dels anys, enmig de música popular, jazz i fum... Una delícia.

I sobre els Òscars, poques sorpreses. Tot segons les previsions. Podria haver estat *Roma* la primera peli en llengua no anglesa a guanyar l'Òscar més preuat, però s'ha mantingut la línia conservadora en la peli guanyadora. Un problema racial, amb un bon repartiment, tenia tots els punts per endur-se estatueta.

Parlem de **Green Book**, guanyadora a la Millor pel·lícula, en la que Viggo Mortensen, un italoamericà del Bronx, gras i vulgar, és contractat com a xofer i guardaespalles durant una gira de concerts pel sud profund nord-

americà per **Mahershala Ali** (Millor actor secundari), un virtuós de música clàssica, negre, ben plantat i refinat. El llibre verd, que dona el nom a la peli, és una mena de guia que descriu els locals i motels que acceptaven afroamericans, o sigui, negres. Tot i que és una peli en la que des del començament ja saps què passarà, no treu que puguis gaudir-la. Tot bé, però res més. En realitat sembla ser que havia passat força desapercebuda fins que es va presentar al Festival de Toronto i triomfà.

El premi al Millor director va ser per **Alfonso Cuarón**, per *Roma*. Merescut, merescudíssim, sobretot tenint en compte que tot s'ho fa ell, com Kubrick. Escriu el guió, dirigeix, fotografia, coprodueix... Realment l'estrella de *Roma* és Cuarón.

El Millor actor va ser **Rami Malek** pel paper de Freddie Mercury a *Bohemian Rhapsody*. No puc opinar perquè no he vist la peli (mai vaig ser fan de Queen) però tothom elogia el seu treball i ha estat un dels premis més anunciats. No dic res... però potser si jo, damunt de l'escenari, hagués donat aquest guardó, hauria fet com Jack Palance que, no recordo en quina cerimònia, havent de lliurar el premi a la millor actriu de repartiment, no li va agradar la premiada i va decidir que el premi era per una altra... Jo li hauria donat a

Willem Dafoe per *Van Gogh, a las puertas de la eternidad*, que ha estat nominat unes quantes vegades i encara no s'ha endut estatueta, o a Viggo Mortensen, que està fantàstic a *Green Book*. Però si canvio d'opinió, rectificaré.

Només destacar també el premi a la Millor actriu pel paper d'Anne, reina de Gran Bretanya, que interpreta l'**Olivia Colman** a *La Favorita*. Una peli en la que tampoc passa res d'especial però que és un espectacle visual i d'interpretació. Les tres dones, reina, duquessa i baronessa estan esplèndides.

I després d'això, preparant ja la nova fornada... *Dolor y gloria* d'Almodóvar, *El Irlandés* d'Scorsese, *Érase una vez... en Hollywood* de Quentin Tarantino, *Mientras dure la guerra* d'Amenábar... Veurem què vindrà.

■ ■ ■

PASSATEMPS Solució

1		M	A	R	L	E	N	E		D	I	E	T	R	I	C	H		
2	H	U	M	P	H	R	E	Y			B	O	G	A	R	T			
3		A	U	D	R	E	Y			H	E	P	B	U	R	N			
4			M	A	R	L	O	N			B	R	A	N	D	O			
5		P	A	U	L					N	E	W	M	A	N				
6			L	A	U	R	E	N			B	A	C	A	L	L			
7		R	O	B	E	R	T			R	E	D	F	O	R	D			
8			S	O	F	I	A				L	O	R	E	N				
9	M	A	R	I	L	Y	N			M	O	N	R	O	E				
10		G	E	O	R	G	E				C	L	O	O	N	E	Y		
11		M	E	R	Y	L				S	T	R	E	E	P				
12	L	E	O	N	A	R	D	O			D	I	C	A	P	R	I	O	
13				B	R	A	D			P	I	T	T						
14	S	C	A	R	L	E	T	T			J	O	H	A	N	S	S	O	N
15		J	O	H	N	N	Y			D	E	P	P						
16			E	M	M	A					S	T	O	N	E				

NOTES DE LECTURA

EL CARRO

■ *Albert Aragonès Salvat*

Volia parlar-vos del carro de casa. D'aquell carro que vam comprar venturer i que hem tingut no sé quants anys. Darrerament, no cal pas amagar-ho, havia temptat, per la carretera de Cambrils, l'objectiu fotogràfic d'algun turista avesat a portar, com si res, troncs de cavalls sadolls de gasolina. No obstant, del camí gris sense roderes que sap d'automòbils de totes les marques i matrícules en diem (i en direm fins qui sap quan) *carretera*. Al pas que anem —això és un dir— només trobarem el vehicle per l'etimologia. La major part de la gent emprà el mot *carretera* i en desconexarà l'origen i la significació.

El nostre carro se l'han quedat uns gitanos. Això em fa suposar que estarà exempt de matrícules i taxes. Que en lloc dels baixos urbans on el guardavem, l'aixoplugarà, de nit, la teranyina d'argent de la Carrerada de Sant Jaume (1). I que la vela (2) sargida bategarà sota el buf de la brisa que gronxa les canyes i escampa el monocord ininterromput dels grills (mascaró de la terra granada de silenci). Deixeu-me imaginar, de pas, el blanc dels vímetes de quatre cistells i la síndria esberlada del pleniluni que va aigualint-se, cel amunt, assequible només al somni d'uns infants escampats damunt l'herba. A la vora del camí, el darrer cop que hi vam passar amb el carro, els magraners bords mostraven els badocs (3) tardanament encesos. El gargoller (4) era guarnit de boles verdes que la tardor envermelliria. Anaven succeint-se, a una i altra banda, gavarreres (5) i arinjols (6), esbarzers (7) amb les móres vermelles i negres, fonolls florits i vidielles (8) que es marcien sense haver fet de corona a cap infant. Les atzavares a punt de morir dreçaven banderes nimbades d'abelles i, a l'abast de la mà, fruitaven els arbres dels conreus.

Camins de carro enllà, les rodes ja no faran més treps de plata als rocs que les sospesaven. I els aiguamolls no tindran recs. La gent del país hi haurem perdut, com si el gra de la parla se n'anés per un sac foradat, uns quants mots que ningú no collirà: vares, (9) travessera (10), llongues (11), retranga (12), rebastet (13)... Quan ja no quedin basters ni carreters voldrem haver qualsevulla d'aquestes paraules i haurem de treure-les —penso en el cercapols (14)— del fons més pregon de la memòria.

Anar i venir. És curiosa la reiteració d'aquests verbs en la nostra cançó popular:

«Què li donarem a la pastoreta?

Què li donarem per anar a adorar?

Jo li donaria una caputxeta

i a la muntanyeta la faria anar». (15)

Això, de cara amunt. Car «vora voreta la mar», una noia que broda i somia,

«... en veu venir un mariner

de llunyes terres». (16)

Aquest *anar* i *venir* ens posa en contacte amb el paisatge

propi i ens el fa estimar més. Ens deixa imaginar, encara, les terres llunyanes; el paisatge dels altres. La donzella de la vora del mar, veu que s'acosta un mariner pel camí blanc i blau de les ones. La pastoreta que fariem anar a la muntanya ens fa pensar en la neu, en la pluja i en el vent que, a la plana nostra, ho mou tot. També els pastors de la nadala, d'una manera alhora senzilla i transcendent, parlen d'*anar* a la cova de Betlem al rabadà que no es vol moure de la seva. (17) Pels camins de la cançó —i pel camí de carro del mas de casa— trobem garrogollers (18) i gavarreres, boixos i espígol, avellaners i olivers (19), pins i alzines.

La irrupció de certs vehicles amb motor en una de les nostres cançons del moment (d'aquest moment tan interessant i tan prometedor de la cançó nostra):

«Quan li vaig regalar un ciclomotor a Marineta la noia, la traïdora, es va comprar un Seat sis-cents»

(G. BRASSENS) (20)

podria fer témer que ja no seran vistos, amb la velocitat, ni els magraners enramats de badocs ni la florida de les atzavares. I que desapareixeran de la nostra cançó l'*anar* i el *venir*, i la *pluja* i el *vent*. No hi ha cap por.

«Se'n va anar

en un dia molt clar»

diu J. M. Andreu en la cançó que el nostre jovent ha fet més seva. (21) S. Espriu ens parla «d'un vent suau que s'encalma pels camins del capvespre». (22) I Raimon fa relació no solament al vent:

«Al vent

la cara al vent,

el cor al vent,

les mans al vent,

els ulls al vent

al vent del món». (23)

sinó a la pluja:

«Aquí, sota la pluja

que cau,

et diria que tot és pau». (24)

i a la terra tota:

«De la terra venim

a la terra anirem;

en la terra vivim

en la terra serem». (25)

Per entendre el simbolisme del «dia clar», del «vent suau que s'encalma» o de «la pluja que cau», no ens fa cap nosa, ans al contrari, el contacte amb aquesta terra on tenim clavada l'arrel com l'atzavara que dreça la bandera de mel que li broden les abelles. Aquesta terra on han quedat encallades les erres del carro de casa. (26) Aquest clap de terra, en fi, des d'on hem d'ésser transplantats a l'altra vida, amb el poc o molt fruit que haurem llevat en aquesta.

Estar o no estar al dia, vistes les coses des d'aquest angle, no té la importància que sovint hi donem. No hi ha tanta

PARAULES QUE FAN MAL

■ *Marina Toruella Mestre*

Aixecar-me del llit, i posar els peus sobre el terra moll, ple de realitat, ha sigut tot un repte.

En entendre que la gent diferent, respecte a la normalitat, no és benvinguda en aquest món tan irreal, ha estat quan m'he adonat que la vida no estava feta ni per mi ni per totes aquelles persones a les quals el seu cos no forma part del seu ser.

Que aquestes paraules fan mal, paraules plenes d'odi i plenes de venjança, en forma de cops de puny amb la intenció de fer-te sentir inferior a totes elles.

Per què les paraules poden matar? De veritat els dona satisfacció en veure'ns voler desaparèixer d'aquest món tan cruel?

Sento que ja no tinc forces, em sento atrapada, i ja no sé què trepitgen els meus peus, què és el que veuen els meus ulls davant la ignorància... Què sent la meua pell al tocar aquestes, plenes de rancor.

Però per això estic contrarietat i amb ganes de portar la contrària en aquest pensament social tan poc ètic.

I encara que el sol comenci a amagar-se, encara que els dies comencin a ser grisos i les gotes de pluja caiguin descontroladament sobre la nostra pell, sé que tu i jo lluitarem contra el món. Sé que ho farem, i que juntes travessarem totes les bales de plom.

I tot i que ningú ens entengui, caminarem entre els nostres llençols, de la mà, on tot serà segur, el millor lloc per estimar-nos...

Convidem a somiar, que les opinions no importin, on un petó no sigui cap pecat, i estimar-te, sigui alguna cosa "normal".

Llavors em miraràs als ulls, i em diràs a qui estimes de veritat.

Si és que de veritat creus que "l'art de ser normal", ens identifica, recordes? aquell llibre que ens feia tan nostres?

Serà llavors quan em miraràs de nou als ulls i voldré que em prometis que ser lliures serà una paraula que podrem dir sense cap embut, sense cap compromís.

Confia-hi i confia amb mi, i et demostraré que ser "normal" és pensar que ESTIMAR no té cap frontera, i que sobre-tot estimar-te, no és cap equivocació.

■ ■ ■

**FERRO
ALUMINI
INOX**

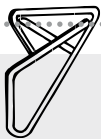
Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

diferència, aleshores, entre vell i nou o entre jove i vell. No crec, tampoc, que ningú em digui, si em veu anar i venir del mas a peu, que he fet un mal negoci o que tiro endarrera. Si l'anar a peu és ja tan vell —ho confirma la dita— hem d'arribar a la conclusió que és cosa de sempre i, per consegüent, també d'avui. Per altra banda —Pla i Espinàs ho han confirmat en la nostra literatura (27)— anar a peu és la millor manera, ara com ara, de veure món. I de veure el món, gosaria dir.

Font: Huguet, Oleguer. "Entre la vida i les lletres. «El carro»". *Reus Semanario de la Ciudad* [Reus] (5-9-1964), p. 7.

* Vegeu l'article «**Notes de lectura**» d'Albert Aragonès Salvat publicat al número anterior: *Lo Pedrís*, núm. 74 (desembre 2018), p. 24-25.

■ ■ ■

CURS

“DEL PENSAMENT A LA PARAULA ESCRITA”

A partir de l'anàlisi de diversos textos cabdals d'un grup selecte dels millors autors de la literatura universal, el dramaturg i traductor Francesc Cerro-Ferran, tutelarà i explicarà l'interessant viatge que s'ha de fer per arribar del pensament (emoció o concepte) a la paraula escrita.

A partir de diversos exercicis teòrico-pràctics, s'arribarà al perfeccionament d'un estil propi, aprenent a diferenciar de forma substancial entre l'acció d'expressar i la d'escriure, la de comunicar i la d'explicar, la de crear o la de recrear, la de manipular o la d'influir, la d'objectivar o la de subjectivar.

Des de la Grècia clàssica de Sòfocles fins el món contemporani d'Umberto Eco, entendrem el per què d'un text; el seu ús i la seva comprensió.

L'alumne crearà el seu propi text a partir de diversos jocs de creació literària proposats pel conductor del curs.

Una finestra al coneixement literari personal i col·lectiu que posarà en relació l'alumne amb el món de les lletres. Un exercici de reflexió per a millorar les qualitats comunicatives -escrites i orals- del participant.

HORES:

30 hores repartides en sessions de 3 hores.

MASOS I CASES DEL TERME DE LA MUSSARA

■ *Joan Serra Ferré*

MAS DE LES TOSQUES

ALTRES NOMS:

També conegut afectuosament com el maset de les Tosques.

SITUACIÓ

A sobre de la rasa de la Font Bona i a sota dels Cingles del Foradot i del Patxeco, a la vall de les Tosques.

ESTAT I HISTÒRIA DE LA CASA

Està totalment enrunat. La primera referència escrita de l'existència del mas data de 1894 quan s'inscriví el naixement de Joan Juanpere Agustench al Registre Civil.

PROCÉS D'ABANDÓ

Segons A. Manent (2003), quedà totalment abandonat el 1932, quan la família de Carles Robert Estivill, formada per quatre persones, marxà cap a Vilaplana. Després s'establiren a Reus.

El mas era de propietat.

NAIXEMENTS

Any	Sexe	Nom
1894	H	Joan Juanpere Agustench
1898	H	Joan Roig Farré
1902	H	Antoni Juanpere Juanpere
1906	H	Agustí Cavallé Estivill
1909	H	Isidre Cavallé Estivill
1914	D	Francesca Cavallé Estivill
1920	H	Lluís Juanpere Abelló
1923	D	Teresa Juanpere Abelló

Font. Registre Civil de la Mussara,
Ajuntament de Vilaplana
Elaborat: Joan Serra Ferré (2015)

MAS DE L'ISIDRE

ALTRES NOMS:

També conegut com a
Mas d'en Lluc

SITUACIÓ

A tocar del Barranc del Cintet, a mig camí del mas dels Vells i del mas del Cintet.

ESTAT I HISTÒRIA DE LA CASA

Està totalment enrunat. La primera referència escrita de l'existència del mas data 1889 quan s'inscriví el naixement Maria Agustench Juanpere al Registre Civil.

PROCÉS D'ABANDÓ

Segons A. Manent (2003), el mas quedà totalment abandonat el 1948, quan la família de Lluc Agustench Juanpere, formada per set persones, marxà cap a Valls.

El mas era propietat de Pere Mariné (Peret del Mas) que també era propietari del Mas del Cintet i del Mas de Marinés (terme de Vilaplana).

NAIXEMENTS

Any Sexe Nom

1889	D	Maria Agustench Juanpere
1892	D	Josepa Agustench Juanpere
1894	H	Isidre Agustench Juanpere
1896	H	Josep Agustench Juanpere
1901	D	Magdalena Agustench Juanpere
1904	H	Angel Agustench Juanpere

Font: Registre Civil de la Mussara,
Ajuntament de Vilaplana
Elaborat: Joan Serra Ferré (2015)

La problemàtica de l'avellana, l'oli d'oliva i els cítrics es fa sentir al Parlament Europeu

El passat dilluns 18 de març un grup d'alcaldes, regidors i productors del Baix Camp i les Terres de l'Ebre ens vam desplaçar al cor d'Europa per tal de traslladar les reivindicacions del sector i exigir una regionalització de la Política Agrària Comuna (PAC) 2021-2027.

A primera hora del matí, vam mantenir una trobada amb la delegada del Govern de la Generalitat davant la Unió Europea, Meritxell Serret, exiliada a Brussel·les des del 30 d'octubre de 2017 i la que va ser la primera dona en assumir el càrrec de Consellera d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya, destituïda pel Govern Espanyol en aplicació de l'article 155 de la Constitució Espanyola.

A continuació, ens vam desplaçar fins al Parlament Euro-

peu, on ens vam reunir amb Ricard Ramon Sumoy, cap de la unitat adjunta de la Direcció General d'Agricultura i Desenvolupament Rural de la Comissió Europea. En el moment actual, en el que es debaten les més de 7.000 esmenes presentades a la nova PAC, vam voler transmetre la necessitat de protegir el sector i permetre que les polítiques agràries es decideixin a nivell territorial i no depenguin dels estats.

La PAC 2021-2027 preveu una retallada del 5% degut a la probable marxa del Regne Unit de la Unió Europea. Tot i la disminució pressupostària, els estats principals receptors de les ajudes seguiran sent França i Espanya. Al finalitzar, es va fer lliurament a Ricard Ramon Sumoy el *Pla estratègic per la valorització de l'avellana*, que pretén incrementar la presència del producte en el territori de producció, implantar nous canals de valorització i contribuir al manteniment del conreu, el paisatge i l'estructura social vinculada al sector.

A primera hora de la tarda, amb l'acompanyament dels eurodiputats Josep Maria Terricabras i Jordi Solé, es va organitzar una roda de premsa al Parlament Europeu per transmetre als mitjans de comunicació les reivindicacions del sector i, posteriorment, van continuar les reunions amb assessors del Grup Verd Europeu - Aliança Lliure Europea, l'eurodiputat austriac Thomas Waitz, membre de la Comissió d'Agricultura i l'eurodiputat de Compromís Jordi Sebastià.

■ ■ ■

TAXI

SERVEI DE TAXI 6-Q

7/8 places

L'Aleixar
mòbil 689 029 326

Les Brases de Ca l'Olla

restaurant

Passeig de la Mussara, 8 - 43380 VILAPLANA

lesbrasesdecalolla@gmail.com

F-Les Brases de Ca l'Olla

Tels: 977 782 862 - 661 793 565

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE LES MUNTANYES DE PRADES

AAMP

Reconeixement per Xavier Joanpere, Fito Luri i Esteve Giralt en la vuitena edició dels Premis Amenós de Reus

Bartolome Pluma

■ *La Redacció*

Reconeixement per Xavier Joanpere, Fito Luri i Esteve Giralt en la vuitena edició dels Premis Amenós de Reus

El darrer 3 d'Abril es van atorgar els premis Jaume Amenós als que més Enganxen al Món de Reus. L'entrega de guardons va tenir lloc al Teatre Bravium de Reus. Cal destacar que tres persones estretament vinculades amb Vilaplana van ser distingides en distints àmbits social i cultural amb un guardó per cada una.

En l'àmbit social, va ser premiat el

vilaplanenc Xavier Joanpere Olivé per més de 45 anys de lluita per les llibertats dels pobles i les persones, la Pau i la Solidaritat entre els pobles. Així, va presentar-lo el periodista Marià Arbonès.

En el mateix acte i en l'apartat musical, va ser guardonat el cantautor Fito Luri que ha tingut una estreta vinculació amb Vilaplana en els darrers anys.

A nivell periodístic, van atorgar el premi Enganxen al vilaplanenc Esteve Giralt per la seva tasca periodística que actualment exerceix a RACI i La Vanguardia. El periodista va entregar també un guardó a Coia Ballester corresposal de Catalunya Ràdio.

Amb el Teatre ple de gom a gom, els premiats van rebre l'aplaudiment del públic sota l'atenta mirada de Josep Baiges, amfitrió i organitzador dels premis Amenós que aquest any han arribat a la vuitena edició.

Des la redacció, felicitem als tres premiats per aquest valuós reconeixement social i cultural, els agraïm sincerament la seva tasca i els encoratgem a seguir endavant.

Enhorabona Xavier, Fito i Esteve.

■ ■ ■

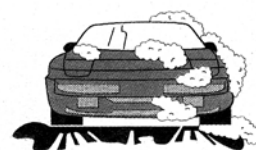
BE
EN
ZIN
TER
ERA
*A
UT
ORE
NT
AT
O

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

LA FRESCA

Dibuixem

LA MÀGIA

G. INFANTIL

BERTA

BRUNA

YU'A

ADAM

ÀGER

ARLET

JOFRE

JÚLIA

ONA

ROC

TIAN

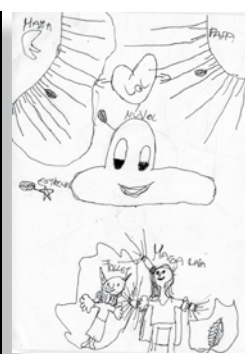

PAULA

RAI

G. INICIAL

LAIA

SORAYA

ARUN

ELNA

Instal·lacions JF

- Electricitat, Gas, Aigua.
- Calefacció i Aire condicionat.
- Aprofitament d'aigües grises i pluvials.
- Energia solar fotovoltaica per usos agrícoles.

<http://www.usuaris.tinet.org/ijfega/inici>

Jordi Fernàndez Llorens

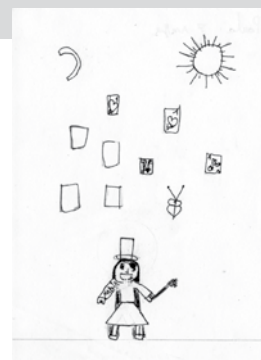
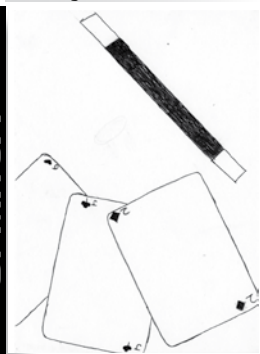
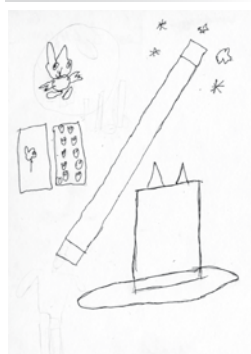
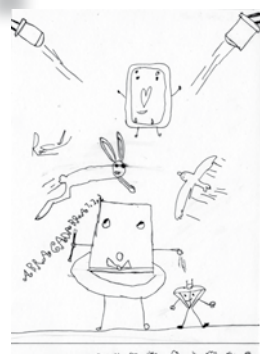
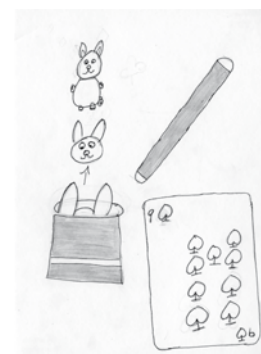
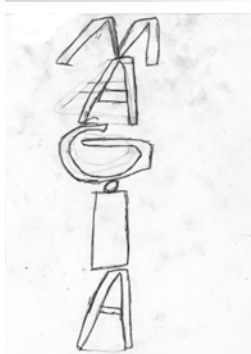
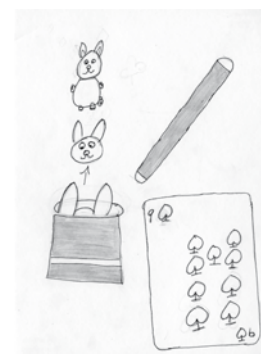
instaljf@tinnet.cat

620 272 212

Casal de Vilaplana

Manel

Tel. 682 252 430

ECKWE**JOSEP****MARC****MARÇAL****PAULA****ALEXIA****ARLET****LEO****MICHAELA****MOHAMED****ROC****ISONA****NATI****ARNAU****AZAHARA****MARTÍ****CRISTIAN F.****CRISTIAN P.****GERARD****ROGER****SÍLVIA****YASMINE****DIANA****ARNAU****AZAHARA****GERARD****ROGER**

Marta C.
Estilista

C/ Dr. Fleming, 9
Tel. 661 359 418
43380 VILAPLANA

Receptes de Cuina amb

■ *Isabel Mas Gil*

RODÓ DE CORDER FARCIT

Ingredients:

- una cuixa de corder.
- ceba
- oli
- conyac
- pebre
- sal
- un manat d'herbes

Pel farcit:

- llonganissa
- cansalada que sigui magra

Preparació:

S'agafa la cuixa, s'obre de dalt a baix i es treuen els ossos.

La llonganissa i la cansalada es passen per la paella i després es posa dins la carn (que ja teníem oberta i desossada) i es lliga.

Es posa a la cassola amb el conyac, la ceba i el manat d'herbes. Mentre es cou es mulla de tant en tant i quan estigui cuit es talla a rodanxes i se serveix amb un bon vi negre.

Bon profit.

EXCAVACIONS I
TRANSPORTS
MIRALLES

SALVADÓ - MARINÉ, S.L.

Carrer Les Creus, núm. 2
Tels. 977 816 489 - 665 562 648
43356 ALFORJA
mirallesalforja@telefonica.net

Servei Oficial:

Lucas

CENTRE AUTOTECH

Tallers

Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - ENERGIA SOLAR

C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR

Tel. 977 815 384

taller@rafelsans.com

FARMÀCIA

M. TERESA HUGUET VILELLA

Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuguet@coft.cat

EL PULSÒMETRE

La redacció

BAIXA

La recent remodelació del Pont Vell, situat al vell camí de Reus, amb el vist i plau de l'Ajuntament, és un atemptat contra la memòria històrica i cultural de Vilaplana. Segons el nostre parer, no pot ser que per no perdre una subvenció és remodeli amb poc rigor un pont datat al segle XVII (d'un sol ull amb arcada de mig punt) que forma part de l'Inventari del Patrimoni Arquitectònic d'interès Històric Artístic de Vilaplana. I més, si tenim en compte la poca o nul·la informació que s'ha donat a la població.

PUJA

El nou local de *Lo Pedrís* a la casa de cultura, concretament a la sala de l'actual biblioteca, que servirà com arxiu i magatzem per poder guardar les antigues revistes i el material vari que s'ha anat acumulant al llarg dels dinou anys que la revista surt a la llum pública.

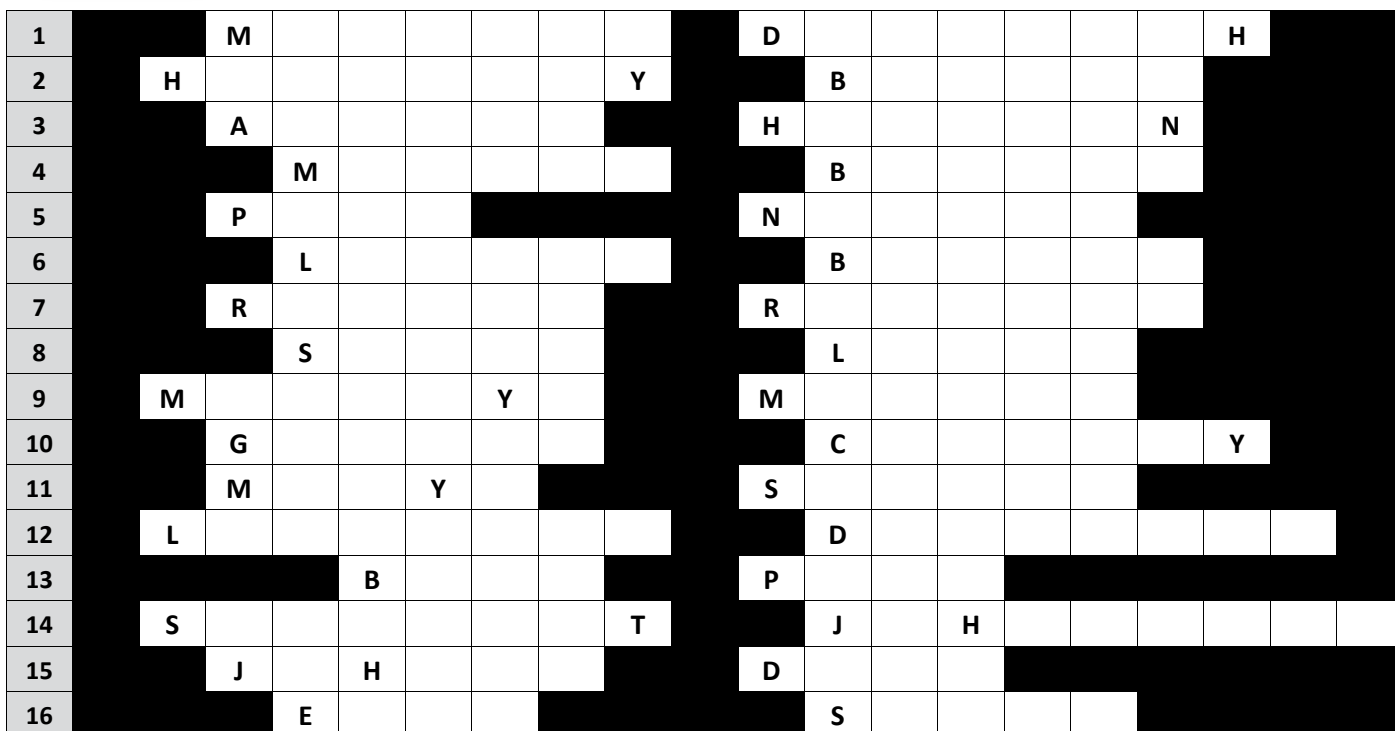
ESTRELLES DE HOLLYWOOD

F. Mariné

Aquí teniu uns trossets de la cara de 16 *sex symbols* (i grans actrius i actors) de Hollywood de totes les èpoques. A veure si només amb els ulls o els llavis podeu trobar tots els noms.

Com a pista us donem dues pel·lícules famoses on hi surten.

1- El Angel Azul
Sed de mal

2- Casablanca
La Reina de Africa

3- Desayuno con diamantes
Vacaciones en Roma

4- El Padrino
Apocalypse now

5- El golpe
La leyenda del indomable

6- El sueño eterno
Cayo Largo

7- Memorias de Africa
Dos hombres y un destino

8- Dos mujeres
Matrimonio a la italiana

9- Con faldas y a lo loco
Vidas rebeldes

10- O Brother!
Ocean's Eleven

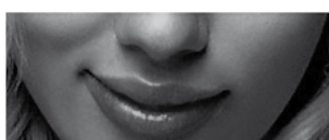
11- Memorias de Africa
Mamma mia!

12- Titanic
El aviador

13- Babel
Thelma y Louise

14- Match Point
Lost in translation

15- Ed Wood
Piratas del Caribe

16- La La Land
La favorita

AGRÍCOLA
I SECCIÓ DE CRÈDIT
VILAPLANA, S.C.C.L.

Les nostres herbes

Herba nusera, Cua de Cavall
(Equisetum ramosissimum)

Quadre original de Maria Garcia Ortiz

Amb el suport de la
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Amb la col·laboració de la
Diputació Tarragona

**AJUNTAMENT
DE VILAPLANA**

LO PEDRIS